

Artikel 60 - the Story

door Piet Kozijn

ARTIKEL60THESTORY

Artikel 60 - the Story

Intro

Het heden, dinsdag 13 augustus 08:06h in Geel.
Een oorverdovende aardbeving gaat gepaard met een enorme vuurbal. Een gigantische explosie doet de hele Kempen daveren op zijn grondvesten. Twee tellen later wordt het stil, minuten lang, misstil. Langzaam komt het leven terug op gang. Ambulances, brandweer en politie rukken massaal uit. Sirenes loeien, het lijkt wel of Wereldoorlog Drie is uitgebroken. Wanneer de rook stilaan optrekt, kijkt Tura verward voor zich uit. Hij staat midden in een slagveld. Zijn politiecombi heeft hem gered, zelfs de ramen staan er nog in. Hij denkt aan de woorden van Charel Janssens:

'Dit is geen ordinaire dievenkar..., het is een anti-bomauto. Hij lijkt op een alledaagse politiecombi, maar heeft een stalen carrosserie, kogelvrij glas en zelfs een bombestendige bodemplaat.'

Hij stapt voorzichtig uit, de hele Ciklus is weggevaagd

'Wat is er gebeurd? Mijnheer? Wat is er gebeurd?' Tura kijkt om, er staat een vrouw met een rugzak.

'Mijnheer? Zijn er slachtoffers?' vraagt de vrouw opnieuw. Tura draait zich terug om en roept:

'Godverdomme! De klootzakken zijn gevlucht!'

'Wie is gevlucht?' vraagt nu een mannenstem. Tura draait zich nogmaals om, een brandweerman kijkt hem aan. Overal staan er mensen, hulpdiensten et cetera. Hij beseft het allemaal nog niet zo goed. Een helikopter van de VMT- nieuwswdienst hangt al boven de plaats des onheils. Tura baant zich een weg door de aanstormende hulpverleners. Nee, dat had hij niet zien aankomen, ze waren hem voor. Die rotzakken hebben alle bewijzen opgeblazen, daarom moest hij om acht uur komen! Zonder pantserwagen was hij zo dood als een pier geweest. Die klootzak van een Jack De Vries is helemaal geen agent, hij is een handlanger van de Ciklus bende. Dat hij zich zó heeft laten rollen door die Hollander. Hij is volledig van zijn melk en waggelt naar het station waar hij een taxi naar Herentals neemt. Zijn koffer staat namelijk al klaar om naar Pattaya te vertrek-ken, weg uit deze ziekelijke mesthoop...

Hoofdstuk 1

Paul Tura.

Vijf maanden terug, dinsdagochtend 5 maart omstreeks 09:44h.

Wanneer Tura opstaat sneeuwt het lichtjes. Stomme maartse buien, en dan moeten die aprilse grillen nog beginnen. Het was een constructieve nacht geweest, hij had weeral een opera-wereldhit geschreven. Ja, daar was hij van overtuigd, nu de rest van de wereld nog. In Duitsland - meer bepaald in Solingen - woont Klaus Eichmann, een bekende uitgever van dramatische opera's. Hij zou er wel eens naar toe kunnen rijden om er eventuele voorschotten te bemachtigen. Eichmann is een goede betaler én een Duitser. Deutschland, die heimat, der mannschaft, Deutschland über alles, Bayerische Motoren Werke, Opel, Audi, Mercedes, Volkswagen, Telefunken, Blaupunkt, het Arische ras et cetera. Tura dweept met de Duitsers. Ooit zal hij er wonen, getrouwd met een Reinhilde of een Gitte, het maakt niet uit ... zolang ze maar gillend klaarkomen in het Duits.

Weeral helemaal in de ban van Duitsland besloot hij zichzelf op een authentiek Germaans ontbijt te trakteren. Een heuse kok zal hij nooit worden, maar eier mit wurst, ajuinen, spek, kartoffeln en een flinke sloot Heinz Tomato Ketchup erbij, dat kan nog net. Hij zet zich in zijn oranje vintage design lounge chair - een uniek prototype van de Duitse meubelontwerper Rolf Benz - en schranst zich te pletter.

Paul Tura.

Status: 35 jaar, een meter tachtig, 85 kilo, IQ 147.

Woonachtig op de Wuytsbergen nr 1 in Herentals. Paul is een vaak voorkomende naam, Tura minder, maar o zó bekend in Vlaanderen. Dit vanwege Will Tura, geen familie van en zijn vader zaliger, John Tura, die ooit een hit had met De dag dat de zon in mijn ogen scheen. Enkel Jill McCartney - zijn moeder - noemt hem Paul. De rest van de wereld zegt gewoon Tura. Of Jill McCartney zijn biologische moeder is weet niemand. John Tura was destijds een lustige zaadverspreider en heeft waarschijnlijk meerdere nakomelingen, maar Paul was toch zijn oogappel.

Tura's job is operacomponist, een niet zo gekend beroep dat helemaal niet populair is in België. Dit beroep - voor zover we het een beroep kunnen noemen - is voorlopig nog niet statutair erkend. Operacomponisten hebben dus geen sociaal statuut. Het zijn artiesten, een soort van rariteiten, niche figuren. Hun belastingaangifte dienen ze in te vullen onder de rubriek toevallige inkomsten zoals bijvoorbeeld Lotto-winnaars. Hij zou een zelfstandig statuut kunnen aannemen, een bvba of iets dergelijks kunnen beginnen, maar dat staat dan weer loodrecht op bepaalde aspecten in verband met zijn artistiek inkomen, dat vooral uit royalty's op mechanische en intellectuele rechten bestaat. De wetgeving daaromtrent is één groot mistgordijn. Sinds de komst van streaming en down-load platforms et cetera, probeert men er een globale judicatuur rond te scheppen, maar het hek is hopeloos van de dam. Zonder statuut leven en werken wil zeggen: leven zonder ziekenfonds, nooit gratis met de bus, geen recht op werkeloosheidsuitkering en geen pensioen. Hij zou wel via het OKOS (Opera Kas voor versleten Opera Schrijvers) een pensioen

kunnen trekken, maar het is nog niet bewezen dat deze kas ook werkelijk echt bestaat. Tura kent deze kas alleen maar van horen zeggen. Hij had er zelfs al een eenmalige bijdrage van 125 euro voor betaald aan een louche figuur die bij hem kwam aanbellen en zich voordeed als afgevaardigde van. Intussen heeft hij via een collega in faling vernomen dat deze afgevaardigde waarschijnlijk een oplichter was. Het OKOS bestaat namelijk niet, soit, hij zou nog wel zien.

Tura heeft dus zelf voor zijn pensioen gespaard en deze welverdiende centjes liggen rustig te slapen in het vredige Luxemburg. Maar wegens omstandigheden, lees failliete opdrachtgevers, dient hij dringend een oplossing te zoeken of hij zal die Luxemburgse centjes voortijdig dienen wakker te maken, wat totaal niet aan de orde is. De commerciële hoogtepunten in Tura's heuvelachtige carrière zijn ondertussen al een tijdje opgedroogd, maar door zijn sluwe vindrijkheid weet hij voorlopig toch te overleven, en dit zonder aan die Luxemburgse reserves te moeten komen. Deze zijn er niet alleen voor zijn latere pensionering, ze komen ook van pas indien hij kanker zou krijgen. Hij is er namelijk van overtuigd dat hij kanker krijgt, als hij het al maar niet heeft.

Tura rijdt met een oldtimer, een oude oranje BMW 2002 Turbo uit 1972 die volgens bepaalde bronnen de enige echte originele Baader Meinhof Wagen zou zijn. Hij heeft deze oldtimer destijds gekocht bij Auto's Raymundo op de Bisschoppenhoflaan in de gemeente Deurne bij Antwerpen. Raymundo himself verzekerde Tura ervan dat hij deze BMW rechtstreeks had binnen gekregen van een oud vrouweke dat er enkel 's zondags mee naar de kerk reed. Later onderzoek wees uit dat de BMW ooit eigendom was van een bekende terrorist die er mee naar zijn werk reed. Deze oldtimer heeft nog steeds zijn originele verf, is 100 procent roestvrij en met slechts 45.674 kilometers op de teller, moet hij qua prestaties niet onderdoen voor hedendaagse wagens. Taks en verzekering zijn spotgoedkoop. Klein onderhoud en dito reparaties zijn bij manier van spreken nog uit te voeren met een hamer en een schroevendraaier. Tura doet dan ook de meeste reparaties en onderhoudsbeurten zelf, toch passeert hij jaarlijks een echte garage: de garage van Modest Van Wechel. Deze baat een alle-merken-garage uit te Wechelderzande, een deelgemeente van het Kempische Lille dat op zijn beurt weer een deelgemeente is van de stad Herentals. Wie snapt het nog? De garage noemt Garage Apart.

Op relationeel vlak is Tura een ramp, geen enkele vrouw is perfect. Hijzelf is dat nog veel minder, maar dat is niet zijn probleem. Vrouwen komen en gaan in zijn leven, maar de ultieme vrouw - diegene die wel eens opduikt in een van zijn zeldzaam optimistische dromen - nee, die had hij nog niet ontmoet. Tura heeft diverse profielen op datingsites waar hij op zoek gaat naar niet-naïeve seuten, slimme blondines, echte brunettes, magere negerinnen, vrouwelijke latina's, kortom: rariteiten. Wanneer er geen passende match voor handen is, zijn er nog altijd de escortbureaus, het Rozenhofke, de Rio in Bouwel, sauna Diana in Zundert of het Schipperskwartier in Antwerpen, kortom: er is keuze genoeg.

Hij woont in een leegstaande dynamietfabriek, gelegen achter de fel verouderde stationsbuurt van Herentals. Zijn huisbaas is Luc Gulinck, een met een travestiet getrouwde homofiele autoradiatorlasser. Tura is nogal slordig met zijn betaling-en en de travestiet komt meestal zelf de

huur ontvangen. Deze overdadige ge-schminkte vent, die trouwens Bart noemt, heeft een oogje op Tura en probeert altijd te flirten met hem. Tevergeefs, Tura is 100 procent hetero. Huisbaas Luc weet hiervan en laat zijn flirterige travestiet begaan. Het ontvangen van de huis-huur is belangrijker dan de echtelijke trouw. Luc is rijk getrouwd, de travestiet is namelijk de zoon van NKO - (neus, keel en oren) superspecialist dokter Carl Vanderschimmel, een sinister figuur op de Kesselse heide, vooral in de nacht.

In dit voormalig dynamietfabriek is Tura voorlopig gelukkig. Hij heeft er de voorste ramen van laten dicht metselen, de hoge inkomhal gerenoveerd tot een professionele opnamestudio en de reusachtige werkplaats is nu zijn leefruimte. Het bijhorende kramakkelijke cafetaria is een gezellige vintage keuken geworden en de voormalige douches en kleedkamers van het vroegere personeel werden omgetoverd tot een jacuzzi, een regendouche en drie ruime slaapkamers die allen voorzien zijn van een eigen dressingroom. In zijn leefruimte staan allerlei muziekinstrumenten zoals: een witte Steinway vleugelpiano, vier authentieke Gretsch gitaren uit 1958, een altviool van Andrea Amati, een authentieke Tardieu cello, zes Majestic GCBC32 Grand Classic pauken, een Tama drumstel en talloze zeldzame analoge synthesizers. Tura beheerst al deze instrumenten op zijn eigen manier, virtuoos, maar steeds in functie van zijn legio perfecte opera-composities. Ook de opnamestudio is op-en-top professioneel, de vocal booth is 100 procent geluiddicht en de control room is voorzien van de allernieuwste opname-equipage. Maar nu er weinig werk is in de operawereld, wordt Tura gemakzuchtig en gebruikt hij meer en meer zijn iMac XJS77 en zijn MacBook Pro 5000. Deze zijn beiden voorzien van de allernieuwste DAW-software om er aan afstompende commercials en multimedia tunes te werken. Hij heeft er de klandizie voor en deze stomme muziekjes, zoals hij ze placht te noemen, breng-en net genoeg geld binnen om er de maandelijkse facturen mee te vereffenen, niet meer, niet minder, maar te weinig.

Kortom, als Tura zijn Luxemburgse slapende centjes niet wil wakker maken vóór zijn pensionering, dan dient hij zijn handjes te laten wapperen, wat in zijn geval niet voor de hand ligt.

Dinsdag 5 maart, 12:55h.

Tura besluit deze namiddag Simon Hermans - zijn boekhouder - op te zoeken. Hermans is corrupter dan de gehele Belgische en Noord-Koreaanse regering samen. Deze gehaaide klootzak zal zeker een oplossing vinden voor zijn pensioenprobleem zonder dat hij een loonslaaf dient te worden, althans dat hoopt hij toch. Hermans is een stielman die het steeds weer voor elkaar krijgt dat hij zijn exuberante levensstandaard kan behouden. Om het kwartaal zoekt Tura zijn administratie bij elkaar, steekt alles in een oude plastic winkeltas van de Delhaize en brengt deze naar de verdorven Hermans.

Simon Hermans.

Status: 51 jaar, een meter zevenenzeventig, 52 kilo, IQ 129.

Hermans is een tot op het bot verzuurde Jood, vleeskeppeltje, gierig, graatmager en krom. Hij is het equivalent van stripfiguur mister Burns uit de wereldberoemde Amerikaanse animatiereeks The Simpsons. Hermans

woont moederziel alleen in een groot herenhuis te Antwerpen. Het muf riekende vrouwelijke interieur aldaar verraadt dat er ooit wel eens een mevrouw Hermans heeft bestaan, maar nu is het er donker en koud. Het daglicht wordt er tegengehouden door oud roze gordijnen die er ongewassen en troosteloos bijhangen, een beetje zoals Hermans zelf.

Wanneer Tura aanbelt op de Amerikalei 354/201a waar Hermans woont, doet er een jeugdig meisje met vrolijk krullend haar open. Ze heeft een vaporizer in haar hand en zegt goedendag. Tura knikt beleefd terug, gaat naar binnen en slentert zoals gewoonlijk de gang door tot helemaal achteraan, waar Hermans zijn kantoor gesitueerd is. Wanneer hij diens deur wil openen is het jeugdig meisje hem voor:

'Excuus, maar kunt u even wachten? Mijnheer Hermans is nog bezig met mijn papa.' Tura kijkt haar verwonderd aan:

'Uw vader? Neem me niet kwalijk juffrouw... maar ik heb nu op dit eigenste moment een afspraak met Hermans.'

'Ja dat zou best kunnen,' zei het meisje, 'daarom zeg ik ook excuus. Mijnheer Hermans zal toch nog een uurtje werk hebben, het loopt een beetje uit.'

'Ah? Goed dan, heeft u soms een espresso voor mij?'

'Espresso?' vroeg de jonge vrouw. 'Zie ik er soms uit als een koffiemadam?'

'Je uiterlijk doet er niet toe,' gromde Tura, 'zwart, sterk én een witte Leonidas praline erbij.'

'Excuus mijnheer, maar papa is nog steeds bij mijnheer Hermans en ja, ik zou ook wel een lekker koffietje lusten en nee, daar kan ik je niet bij helpen,' zei de zelfverzekerde knappe jongedame. 'Overigens, ik ben Lara Swakiroffski en u bent?' Godverdomme dacht Tura, dat is de dochter van Olaf Swakiroffski, de steenrijke Russische juwelenkeizer én eigenaar van de zwarte markt van Tessenderlo. Misschien kan hij me wel aan een extraatje helpen?

'Aangenaam, zullen we elkaar tutoyeren? Ik ben Tura en nu we hier dan toch nog een uurtje zitten schatje, we zouden misschien ergens een espressootje kunnen gaan drinken in de buurt. Wat denk je? Kwestie van elkaar wat beter te leren kennen.' Het meisje twijfelde eerst, maar besloot uiteindelijk om tóch niet mee te gaan.

Eens buiten ziet hij aan de andere kant van de boulevard het uithangbord hangen van café De Balie. Hij zal daar wel een espresso nuttigen. Deze zaak was vroeger erg in trek bij advocaten toen het Antwerpse justitie-gebeuren nog in het oude paleis op de Leien plaatsvond. Maar sinds de bouw van een nieuw justitiepaleis op de Bolivardplaats aan de kaaien, bloedt dit rustiek cafeetje zachtjes aan dood. Tura zet zich op een oude barkruk aan de hoek van de toog. Deze plaats heeft een prima uitzicht op Simon Hermans zijn voordeur, kwestie van niet verrast te worden mocht die slinkse Hermans er plots vandoor willen gaan.

'Wat zal het zijn?' vroeg de waard van De Balie.

'Doe mij maar een sterke dubbele espresso..' antwoordde Tura vastberaden, 'zwart als de nacht met een koekje erbij.'

'Komt eraan,' zei de waard, 'van de Kempen zeker?'

'Herentals,' antwoordde Tura, 'maar voor zaken in 't stad.'

'Wat voor zaken?' vroeg de nieuwsgierige waard.

'Gewoon m'n boekhouder aan 't werk houden, maar hij zal toch z'n honorarium moeten laten zakken, de zaken gaan momenteel rotslecht,' mompelde Tura terwijl hij zijn lauwe dubbele espresso in één teug wegslikte.

'Vertel mij wat,' zeurde de waard, 'ik zie hier soms ganse dagen geen enkele klant. Het is crisis jong, ik probeer het nog drie jaar vol te houden en dan vertrek ik naar Benidorm. Lekker op pensioen, genieten van de Spaanse zon.'

'Pensioen,' zei Tura, 'dat is iets voor binnen 30 jaar, áls ik het al ooit krijg, wie zal het weten.'

'Vraag eens raad aan je boekhouder?' lachte de waard.

'Goed geraten beste waard, dat is eigenlijk de reden van mijn bezoek aan die gluiperige Hermans. Hij moet mijn eventuele toekomstige pensioenregeling eens grondig onder de loep nemen,' gromde Tura. Kom, geef me nog snel een dubbele espresso met een koekje en neem zelf ook iets.' De waard nam een op datum vervallen reep Côte d'Or van't schap, legde ze wat verder achter de toog en knikte dankbaar. Terwijl Tura op zijn dubbele espresso zit te wachten krijgt hij plots twee louche figuren in het vizier. Ze hebben een paarse plastic zak bij zich en dragen identiek dezelfde tot op de draad versleten blauwe jassen. Het lijken wel jassen van het Leger des Heils, allebei met een eensluitend vreemd embleem op de mouwen. De louche figuren nippen zuinig van een grote fluit en staren zielloos naar hun smartphones.

'Zeg beste waard, wie zijn die twee voze apen daar in de hoek?' fluisterde Tura.

'Dat zijn twee ex-politiemannen van bureau Stillo,' antwoordde de waard samenzweerderig.

'Wat is bureau Stillo?' vroeg Tura.

'Dat was vroeger in de jaren negentig een luie rechercheafdeling die redelijk gespecialiseerd was in het opsporen van drugscriminelen. Daar ze betrappt werden op het verkopen van de in beslag genomen drugs, werd heel die afdeling in alle stilte opgeheven. Vandaag de dag zijn deze twee niets meer dan twee kak corrupte straatagenten. Bovendien zijn ze hier niet zómaar. Ze wachten op een klant, weet je wel?' knipoogde de waard.

'Tiens,' zei Tura, 'jij weet precies wel heel veel?'

'Allemaal vriendjespolitiek,' ging de waard verder. 'Ze werden nooit aangeklaagd omdat ze teveel wisten over de Bende van Nijvel, het Corona-complot, de Roze Balletten, het Augusta-schandaal, noem maar op.'

'Typisch België,' zei Tura. Op dat eigenste moment staat er aan de overkant van de boulevard een grote man. Hij wordt vergezeld door de jonge vrouw met de krullen waarmee Tura zonet nog een gesprek had.

'Waard, snel de rekening!' riep Tura.

'Het is precies 15 euro..' zuchtte de waard. Tura voelde zich opgelicht, 15 euro en hij had zijn tweede dubbele espresso zelfs nog niet gekregen, maar moet er wel voor betalen. Er is geen tijd meer om te discussiëren, hij legt een briefje van 20 euro op de toog, rent naar buiten en steekt als een hazewind de boulevard over.

'Ga zitten mijnheer Tura,' zei Hermans, 'zwart met een Manon erbij? Zonder noot dacht ik?' Hermans kent zijn klanten.

'Prima,' antwoordde Tura en hij overhandigde Hermans zijn verfrommelde Delhaize zak met daarin de miserie van het voorgaande kwartaal.

'Hermans, ik wil het vandaag niet over fiscale sluipweggetjes, m'n facturen, belastingen, restaurantbonnettes of bordeelkwitanties hebben, maar over mijn pensioen. Heb je enig idee wat ik ga ontvangen als het ooit zover komt?' Hermans keek Tura bedenkelijk aan en schoot in de lach:

'Meen je dat echt? Je weet toch wel dat jij als professioneel kunstenaar slechts een zeer beperkte pensioensregeling hebt?'

'Ik betaal meer belastingen dan alle ministers samen, plus hun vrouwen erbij,' antwoordde Tura. 'Hermans, waar betaal ik je eigenlijk voor? Ik betaal uw huis en Audi E-tron GT9500 mee af en uiteindelijk heb ik zelf geen statuut?'

'Rustig,' zei Hermans, 'er zijn oplossingen voor zulke eventuele problemen. We zouden bijvoorbeeld een bvba'tje kunnen oprichten? Of we starten een bedrijfje op dat Chinese namaakproducten importeert waarin je jezelf officieel inschrijft als een soort regelneef zodat je loontrekkende wordt. Daarmee kun jij dus een lekker legaal sociaal uitkeringsgerechtigd statuut krijgen en zul je uiteindelijk ook wettig erkend pensioengerechtigd worden. Maar er zijn toch wel enkele op-richtingskosten aan verbonden. Je moet een btw-nummer aanvragen, je zult je klanten btw moeten aanrekenen, extra boekhouding et cetera.'

'Wat een gedoe Hermans,' zei Tura teleurgesteld, 'wat een gedoe. De enige die hier weer aan zal verdienen ben jij.'

'Je zou natuurlijk ook een tijdje ergens kunnen gaan werken in loondienst,' zei Hermans aarzelend. 'En ondertussen werk je gewoon verder aan je schaarse opera-opdrachten én zit je later toch nog mee aan het hopelijk nog bestaande grote pensioenbanket!'

'Nee Hermans, werken dat is iets voor dommeriken en doorgeslagen opper-deugers,' zei Tura. 'Neem me niet kwalijk Hermans, slecht idee, bedenk maar snel iets anders.'

'Wacht, ik zal eens een paar collega's opbellen,' zei Hermans.

'Dat is mooi...maar nu heb ik geen tijd meer want ik moet naar mijn volgende afspraak in Herentals,' loog Tura die nog snel een bezoekje aan het Antwerpse Schipperskwartier wilde brengen.

'Prima Tura...' zei Hermans, 'ik bel je sowieso een dezer dagen nog met een eventuele oplossing.'

Tura stapt in zijn BMW, rijdt naar het Schipperskwartier en parkeert er zoals gewoonlijk op de parking van de Waagnatie. Hij had een tijdje geleden de Waagnatie-parkeerkaart gepikt van wijlen Stefan Stijfvaart. Deze notoire homoseksuele omstreden Limburgse politieker verkreeg deze handige parkeerkaart via de Antwerpse Telecom Maatschappij (ATM) waar hij een door de Antwerpse oppositie fel omstreden vetbetaalde nevenfunctie bekleedde. Op een grijze ochtend stond deze Limburger in Viersel op de brug over het Albertkanaal te telefoneren. Tura, die op hetzelfde moment over die brug reed, viel zonder benzine en diende naar rechts uit te wijken om er noodgedwongen te parkeren. Precies op de plek waar de ongelukkige Stijfvaart stond te bellen. De politieker zag Tura niet

tijdig, sprong nog opzij, maar belandde pardoos in het koude kanaal en verdrong. Tura had Stijfvaart al helemaal niet opgemerkt. Toen hij uitstapte om zijn gevarendriehoek te zetten, zag hij Stijfvaart's jas en diens autosleutels op de grond liggen. Een wanhoopsdaad? Verderop naast de brug stond een grijze Volkswagen Passat geparkeerd en wonder boven wonder pasten die autosleutels. Tura was een lelijke grijze Volkswagen Passat én een gratis Waagnatie-parkeerkaart rijker.

Wanneer Tura het Falconplein nadert sluipt de twijfel in hem. Zou hij zich door een negerin laten pijpen? Of misschien zit er wel ergens een knappe Kim Kardashian look-alike die hij alle hoeken van het hoerekot zou laten zien? Wanneer hij uitstapt begint zijn iPhone 6s te zoemen:

'Hallo?'

'Simon hier,' klonk het aan de andere kant van de lijn, 'Luister even, ik heb dé oplossing voor uw pensioen.'

'Super, laat horen!' riep Tura enthousiast.

'Artikel 60!'

'Neem me niet kwalijk,' loog Tura, 'ik zit al op de E313. Wat is artikel 60?'

'Maakt niet uit, ik mail je alle details dadelijk door.'

'Okay Hermans, ik zie het wel komen, bedankt.'

Klik.

Artikel 60: Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60 § 7 is een vorm van maatschappelijke dienstverlening aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. De dienstverlener ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

Toch een fijne man die Hermans, dacht Tura en hij glipte snel binnen bij een Albanese Holly Ceusters look-a-like. Hij stapte maar half voldaan buiten bij Charlotta, het Albanese Holly Ceusters look-alike hoertje. Nee, eens ze naakt was verloor dit hoertje elk mogelijk raakpunt met de echte Holly Ceusters. Tura had de echte al eens vastgenageld achterin zijn BMW terwijl hare vent thuis zijn haar aan 't goe leggen was. De echte Holly Ceusters was smaller en had dikkere tetten, soit. Eigenlijk leek deze Albanese meer op Billie Eilish, maar dan menigmaal knapper. Billie Eilish is een afknapper voor Tura, een omhooggevallen strekenwif dat van zichzelf denkt dat ze Miss World is, maar in feite de looks heeft van een opgedroogde schotelvod. Tura heeft zijn rijkelijke fantasie en zijn bovennatuurlijke verbeeldingskracht moeten aanspreken om alsnog tot een hoogtepunt te komen. Met andere woorden: zijn bezoek aan het beruchte Antwerpse Schipperskwartier was op zijn minst onbevredigend te noemen.

Op weg naar huis besloot hij om nog even een frietje met stoverij te gaan steken bij Frituur Hot-Shot aan de afrit van Massenhoven. Deze frituur wordt uitgebaat door loense Marjet, een scheellogige inheemse die minstens twee vijzen kwijt is en waarvan de overige drie zéér los zitten. Maar frieten bakken met zelfgemaakte stoverij kan deze slons als de beste. Normaal kost een puntzak friet stoverij met mayonaise erop 8,10

euro, maar deze prijs is alles behalve stabiel. Soms rekent Marjet 9,45 euro en dan weer 5,95 euro, zagezegd naargelang de aldoor schommelende prijzen van de door haar nagenoeg dagverse aangekochte producten. En als je dat niet gelooft zegt ze spontaan 10 euro. Dus: niet discussiëren, gewoon bestellen, eten en betalen.

'Heb je nog een Schweppes Indian Tonic Zero in huis Marjetje...?' vroeg Tura smullend van het dampende pak frieten.

'Blikje of flesje?' vroeg Marjet.

'Doe maar een blikje en neem zelf ook iets,' zei Tura. Marjet opende een blikje Jupiler, dronk het ad fundum leeg en bakte gestaag verder.

'Zeg eens Marjetje... heb jij al eens van artikel 60 gehoord?' vroeg Tura al smikkelend.

'Ja mijn dochter en schoonzoon werken beiden onder het artikel 60-statuuat aan de NBMS,' antwoordde Marjet. Fuck, dacht Tura, hij zag zichzelf al als kaartjesknipper op de trein of erger: stations dweilen en perrons afkeren.

'Knap van je dochter en schoonzoon dat ze nú al hun pensioen veiligstellen Marjetje, echt wel,' zei Tura.

'Pensioen?.. Maar nee die willen gewoon dop trekken in plaats van leefloon, dat betaalt meer,' lachte Marjet. 'Het zijn allebei nietsnutten, niks zijn ze waard.' Nu kon Tura niet meer volgen, was Hermans hem een oor aan het aannaaien? Artikel 60?

'De rekening Marjet!' riep Tura... Hij betaalde snel en scheurde met piepende banden de E313 op richting Herentals. Alles wat je wil maar aan den dop? Nee, hij nam zijn iPhone 6s en opende zijn mailbox. Spam, spam en nog eens spam, aha hier heb ik de e-mail van Hermans. Tura had geen zin om hem te lezen want dat boekhoudersjargon was zo goed als Chinees voor hem dus belde hij naar Hermans:

'Met Hermans?'

'Tura hier, wat moet ik met deze e-mail?'

'Dat is je pensioen. Druk die af en begeef je morgenvroeg naar de VADB in Herentals, daar zullen ze je het nodige wel uitleggen.'

'Akkoord, maar ik ga geen perrons afkeren of kaartjes knippen bij de NBMS.'

'Ga morgen naar de VADB, vraag naar mijnheer Theuns, ik zal hem verwittigen, je zit gebeiteld.'

Klik.

Tura legt zijn iPhone naast zich en rijdt naar Herentals. Hij heeft besloten er verder een chill dagje van te maken: naar de carwash, een bezoekje bij de Standaard Boekhandel in de Zandstraat en om af te sluiten gaat hij een espressootje nuttigen op de markt bij café Den Druyts. Dit café was gekend in heel de Kempen en omstreken vanwege zijn toog. Op deze beruchte toog kon je de lengte van je piet vergelijken met de lengte van de piet van de beruchte Eddy Langbrechts. Eddy, beter gekend als Eddy Langste Piet Van Hertals (Herentals), had er járen geleden zijn piet eens op gelegd om te zien wie de langste had, hij of Jokke Vleugels. Echter, bij het aanschouwen van zoveel machtsvertoon van Eddy bleef de Jul van Vleugels wijselijk in diens broek. De toenmalige waard, Freddy

Druyts, had spontaan met een mes een inkerving gesneden in de toog tot waar Eddy Langbrechts zijne piet reikte en riep:

'Een vat voor wie er een langere heeft dan Eddy!' Deze uitspraak ging als een Australische bosbrand rond in het zoete Kempenland en ver daarbuiten. Talloze pogingen werden ondernomen om Eddy zijn record te breken. Dré de Pyloon van Olen kwam er nog het dichtste bij, maar andere regionale kampioenen zoals Achiël de Looping van Zoersel-Parwijs, Lodewijk de Zeppelin van Vlimmeren, Jos de Schouw van Bevel, Servaas Smolders alias den Albatros van De Zuiderkempen, Wannes Raket van Kasterlee, Mon de Slurf van Tielen, Leopold de Godzilla van Begijnendijk, Berre de Tuinslang van Heultje-Westerlo, Gust den Deegrol van Lille of Gerarreke Poep alias de Loch Ness van Oud-Turnhout kwamen véél te kort. Het beloofde vat wacht nog steeds.

Dinsdag 9 april.

Tegen zijn zin parkeert Tura zijn BMW 2002 voor de deur van de VADB. Hij heeft een maand lang gewikt en gewogen. Enfin, hij zou wel zien, tenslotte is er nog niets definitief. De rij is er lang, bij de VADB. Mensen van allerlei allooi wachten hun beurt af. Tura ziet dat verschillende figuren elkaar kennen. Volgens hun destructieve commentaar zou alles hier fake en doorgestoken kaart zijn. Een dame op middelbare leeftijd met uitgegroeid okerkleurig haar roept Tura bij haar en vraagt achter zijn aansluitingsnummer. Het betreft een nummer met 16 eenheden dat je volledig van buiten moet kennen en kunnen afratelen op commando. Nee, dat had hij niet.

'Wanneer heb je het laatst gewerkt?' vroeg de dame aan Tura.

'Ik heb gisteren mijn BMW gestofzuigd aan dat nieuwe Total benzinstation te Herentals aan de ring,' grapte Tura.

'Wie was je laatste weergever dan?' probeerde de vrouw opnieuw.

'Dat was Opera House Music, een ondertussen failliete platenfirma uit Noord-Reykjavik,' antwoordde Tura. 'Ik ben schrijver, ik schrijf én componeer opera's.' De purperen dame antwoordde zelfs niet meer. Dat het niet evident zou zijn om iets in die trend te vinden, wist de vrouw ondertussen ook al wel, maar wanneer de vacaturezoekmachine van de VADB voor de zoveelste keer vastloopt, geeft ze het op. Er blijkt geen enkele operacomponist-vacature open te staan, zulks een vacature bestaat zelfs niet. Het begon Tura zijn voeten uit te hangen:

'Neem me niet kwalijk purperen dame, maar is er hier geen leidinggevende of zoiets aanwezig? Dat gaat hier niet goed komen.' De purperen dame was hem ook al meer dan beu en verwees Tura naar een deur met als opschrift directie. Tura stapte zonder kloppen naar binnen en een vriendelijke man gaf Tura direct een stoel en fluisterde:

'Koffietje?'

'Eindelijk iemand met hersenen, zwart met een koekje erbij,' antwoordde Tura. De man bestelde via een intern communicatiesysteem koffie met gebak en lispelde:

'Vertel eens, wat is er aan de hand?' Als er iets is waar Tura problemen mee heeft, dan zijn het wel mensen die fluisteren, lispelen of andere spraakgebreken hebben. Mensen die fluisteren en lispelen zijn verdacht, die hebben volgens hem iets te verbergen. Net zoals anonieme bellers, daar neemt hij niet voor af, want als je anoniem belt, dan heb je

iets te verbergen en met verbergers wil hij niks te maken hebben. Maar goed, hij deed het hele relaas opnieuw. Helaas, de man had ook geen oplossing voor het probleem:

'Mijnheer, we zullen voor u een andere job moeten zoeken, er is momenteel geen openstaande vacature voor operacomponisten,' fluisterde de lispelaar. Waarop Tura plots dacht aan de e-mail van Hermans:

'Wacht,' zei Tura, 'wat was uwe naam nu ook alweer?' De man bekeek Tura aandachtig en lispelde:

'Theuns, Archibald Theuns, bent u toevallig Paul Tura?'

'Inderdaad, we hebben een gezamenlijke kennis, Simon Hermans. Volgens hem zou u me kunnen helpen met artikel 60 of zoiets?'

'Dat klopt, mijnheer Hermans heeft me een tijdje geleden gevraagd om dat eens te bekijken,' lispelde Theuns. 'Begeef u naar de tweede verdieping en vraag daar naar Gerlinde Alphenreus, zij zal je direct verder helpen.'

'Okay, u bent bedankt,' zei Tura en hij verliet het kantoor van Theuns. Eigenlijk was hij het meer dan kotsbeu en hij besloot om terug naar huis te rijden. Plotseling sprak een jonge slanke blonde vrouw met gigantische tieten hem aan:

'Had jij niet om koffie gevraagd bij mijnheer Theuns?'

'Theuns? Inderdaad,' zei Tura 'maar ik ben alweer op weg naar huis. Ze spelen hier met mijn kloten, toch bedankt mevrouw?'

'Alphenreus, Gerlinde Alphenreus, en het is nog altijd juffrouw.'

'Alphenreus? Aha, dan kun jij me misschien toch nog helpen,' zei Tura starend naar haar twin towers. 'Mijn naam is Tura en volgens mijn boekhouder heb ik recht op artikel 60, een artikel dat mijn pensioen gaat fiksen?' De mooie deerne glimlachte en zei: 'Alsjeblieft, hier is je koffie en volg me.'

Gerlinde Alphenreus.

Status: 29 jaar, een meter zeventig, 56 kilo, 95F, IQ 110.

Deze knappe blondine is nog steeds wachtende op haar meer dan goed voorziene vrijgeveige gefortuneerde prins. Ze hoopt deze te vinden in de zogezegde hippe plaatsen zoals Beach Number 1, Willy Moustache, The Cosmic Orgasm, The La Rocca, De Carré, De Volmolen, Jive Nation, maar ook de duurste populairste online datingsites zijn haar niet onbekend. Gerlinde is wat ze in de volksmond zeggen: een gemakkelijke. Ze heeft wekelijks diverse bedpartners, wat volgens haar modern is. Eens ze de ware heeft gevonden, zal deze meer dan gewillige party chick zich moeiteloos transformeren tot de ideale echtgenote.

Ze nemen de lift naar de tweede verdieping en komen in een grote zaal terecht met allemaal mensen achter een computer, de ene al drukker dan de andere:

'Gaat u alsjeblieft zitten mijnheer Tura,' zei juffrouw Alphenreus. 'Drink rustig je koffietje leeg, ik breng alles in orde.' Na een korte formele interne beraadslaging werd Tura meteen goedgekeurd voor een tewerkstelling van 18 maanden als artikel 60-werknemer bij een van de twee Cikluswinkels in de streek.

'Ziezo mijnheer Tura, het is in orde en nu mag je kiezen: ofwel ga je

werken in de Ciklus van Geel, ofwel in die van Herentals.'

'Werken? Wat bedoel je? Betekent artikel 60 werken? Wat is dat? Een cirkuswinkel?' vroeg Tura in paniek.

'Ciklus, niet cirkus,' lachte juffrouw Alphenreus. 'De Ciklus is een winkel waar ze tweedehands spullen verkopen. In die van Geel is er een vacature in verband met de verkoop van cd's en dvd's vrij, iets voor u? Werken is veel gezegd, maar je zult je er toch 18 maanden moeten bezighouden. Daarna ben jij 100 percent volledig in orde met je latere pensioenregeling.'

'Ik doe het,' antwoordde Tura ineens out of the blue.

'Leuk, dan neem ik nu snel een foto van je! Voor je dossier hé?' giechelde Alphenreus.

Tura's keuze was gemaakt, iets met cd's en dvd's. Geel is wel een dikke 10 kilometer rijden van bij hem thuis. De Ciklus van Herentals is achter zijn hoek, maar is volgens Alphenreus is die dan weer veel kleiner en er heerst een collectieve depressieve sfeer.

'Geel dus, wil je soms nog een koffietje? Een koekje? Of heb je mogelijk nog vragen?' vroeg juffrouw Alphenreus enthousiast.

'Weet je juffrouw Alphenreus? Kom straks na je werk bij mij thuis een wijntje of een Gordons Schweppes gin-tonic drinken, dan kun je me alles nog eens duidelijk uitleggen,' antwoordde Tura.

'Gerlinde, mijnheer Tura, zeg maar Gerlinde,' giechelde het knappe ding enthousiast.

'Akkoord Gerlinde, ik verwacht je straks om acht uur,' zei Tura. 'Mijn adres staat meer dan waarschijnlijk in mijn dossier?'

'Uiteraard mijnheer Tura, ik zal er zijn,' zei de knappe blonde stoot uitdagend.

'Kom niet te laat Gerlinde, ik heb nog een afspraak,' loog Tura.

'Top mijnheer Tura, ik zal zeker op tijd komen,' kigde ze, en ze begeleidde hem naar buiten.

Wanneer hij in zijn BMW stapt, krijgt Tura een raar gevoel. Het lijkt wel of zijn vakantie over is en hij terug naar school moet. Het zal uiteindelijk allemaal nog wel meevallen, artikel 60 of niet, sowieso ligt hij straks te jodelen tussen de bergen van Tirol.

... ajuus geborneerde sukkels !!

Hoofdstuk 2

De Ciklus.

Herentals, woensdag 10 april.

Het is 7 uur in de vroege morgen als Tura's iPhone begint te zoemen. Godverdomme, dacht hij, dit is wel érg vroeg. Ik zal morgen wel gaan werken en hij draaide zich nog eens om. Maar dat was buiten de waard gerekend:

'Opstaan schatje!' klonk het van ver. Tura schrok zich de pleuris, die bediende van de VADB was nog bij hem. Ze hadden gans de nacht gevogeld zoals beesten in de Congo. Terwijl zij cowgirl-gewijs haar gigantische melkfabrieken wild in het rond zwaaide, ramde met hij zijn reusachtig pikhouweel genadeloos op-en-neer in haar kletsnatte feestzaal. Zijn uiteindelijke hoogtepuntschot was zó onwezenlijk hard, dat al haar wijsheidstanden ervan begonnen te wiebelen. Kortom: dit was zonder overdrijven pure pornoseks.

'Wil je een toastje of heb je liever een croissantje?' riep ze vanuit de keuken.

'Niets! Ik wil niets, ga maar naar huis en laat me slapen!' riep Tura.

'Vergeef me schattie... maar.. je moet dadelijk vertrekken. Je wordt vandaag verwacht in de Ciklus,' zei Gerlinde. 'Het is je eerste werkdag, dan kom je toch niet te laat?' Godverdomme dacht Tura, had ik dat lekker heet snolletje maar niet laten komen:

'Akkoord, ik zal opstaan, maar ik zou willen dat je seffens weg bent als ik uit de douche kom.'

'Uiteraard schattie' zei Gerlinde. Ze zet de oranje vintage Moulinex waterkoker op voor Tura's espresso, doet het nodige en vertrekt. Wanneer hij iets later schoorvoetend de keuken binnenkomt, staat deze nog steeds dampend klaar, evenals een lunchpakket en een blikje Schweppes Indian Tonic Zero. Tiens, zou het dan toch zover zijn? Zijn razend knappe kapster Ann Verhees had hem wel eens wilde indianenverhalen verteld over terneergeslagen zelfstandigen die de laatste vijf jaar van hun carrière ergens ingeschreven gingen werken om zo een hoger pensioen te kunnen bedingen. Maar dat hij, Paul Tura, ook die weg op zou gaan? Nee, dat had hij nooit durven denken. Maar goed, het is tenslotte maar anderhalf jaar, geen vijf jaar. Het zij zo, het weze zo, het zal zo.

08:49h. De Cikluswinkel in Geel.

Tura komt de parking opgereden. Het eerste wat hem daar opvalt zijn tientallen Poolse gastarbeiders, ze strompelen allemaal richting ingang. Tura parkeert naast een versleten Mercedes 190, stapt uit en wandelt ook naar de ingang. Eens binnen blijkt hij te vroeg te zijn, op een paar vertrekken na, is het er overal nog pikdonker. Rechts van hem staan zeker tien rolstoelen. Waar zijn de eigenaars ervan? Links van hem is er een grote duistere ruimte, zou dat de eigenlijke winkel zijn? Een nieuwe lading lusteloze Poolse gastarbeiders passeert hem, ze nemen allemaal een aan de rechterkant gelegen trap naar een hogere verdieping. Hij zal ze maar volgen zeker? ...

Boven is er een refter, te vergelijken met een schoolrefter, maar bemeubeld

met tafels en stoelen van verschillend kaliber. Deze stoelen staan kriskras door elkaar, en ze zijn bevolkt door Poolse mannen en vrouwen van alle leeftijden. Tura zet zich ergens op een lege stoel en wacht af. Iedereen babbelt er door elkaar, hij wordt zelfs niet opgemerkt door deze kudde Polen. Ze dragen allemaal een te grote grijze fleecede, een zwarte loshangende werkmansbroek en zware bouwvakkersschoenen. Tura verdenkt de Ciklus ervan deze belabberde kledij te laten fabriceren in een af ander ver Oostblokland, daar waar men nog werkt met vooroorlogse aftandse in het Westen afgekeurde kankerverwekkende machinerie. Zulke depressieve kledij, maar wacht eens? Zou hij hier straks ook in een soortgelijke outfit moeten rondlopen? Plots wordt er luid op een tafel geklopt...

Een lange tengere man met een bril staat recht en neemt het woord. De kudde zwijgt als een graf als deze bonenstaak zijn rede afsteekt. Het gaat over het gsm-gebruik in de magazijnen, of iedereen het wel snapt dat zoiets niet kan op de werkvloer. Het hek zou helemáál van de dam zijn als jan en alleman de godganse dag zit te sms'en. Oja, er is ook een nieuweeling in ons midden: Paul Tura, welkom Paul. Maar niemand kijkt hem aan, waarom zouden ze? En hoe kende die bonenstaak überhaupt zijn gezicht? Voor hetzelfde geld lag hij nog thuis, heerlijk in bed. Tot slot gaf de nerdy bonenstaak nog mee dat er geen fietsen meer mochten geparkeerd worden aan de ingang. Er is een fietsstalling achter-aan de parking voorzien, speciaal voor de werknemers, gelieve die dan ook te gebruiken. Een allochtoon - ze zijn talrijk in de Ciklus - steekt zijn hand op en vraagt het woord. Tevergeefs, de bonenstaak gromt dat iedereen zich naar beneden moet begeven, no time to waste.

Isidoor Verhijgen.

Status: 33 jaar, een meter negenennegentig, 52 kilo, schoenmaat 34, IQ 104. Zijn bijnaam is de bonenstaak, drager van een gedemodeerde haarsnit, nerdy look en is verzot op zijn smal trendy brilletje van de Pearl. Isidoor heeft buitengewoon kleine voetjes, is zéér ongelukkig getrouwd, vader van zes achterlijke dochters en woont in een pas gerenoveerde witte ferme. Deze bonenstaak is hier de winkelmanager. Hij is steeds op zoek naar egostreling én hij bedriegt zijn echtgenote met een van de stafmedewerksters. Isidoor is rad van tong, heeft een nooit stoppende honger naar succes en in de jaarlijkse onderliggende race om de beste Cikluswinkel van België te runnen, zal hij nooit de tweede plaats dulden. Ieder nieuw boekjaar móet telkens weer met meer winst afgesloten worden. Op school werd hij steevast gepest om zijn kippenborst. Hij droeg jarenlang een ijzeren corrigerend korset, en zijn scheel lonkende ogen werden ook niet gespaard. Kortom deze jongen was uit op wraak. Om de haverklap misbruikt hij zijn positie als winkelmanager om het personeel te kleineren, te viseren en te vernederen. Tijdens zijn dagelijkse inspectieronde zal hij niet nalaten bepaalde personen te sanctioneren, soms terecht, soms onterecht. Werknemers met een zekere dosis intelligentie ontwijkt hij uit angst verbaal overtroffen te worden en zo publiekelijk gezichtsverlies te lijden. Vanwege zijn lengte in combinatie met een veel te kleine schoenmaat heeft hij een stabiliteitsprobleem en staat hij soms letterlijk op zijn benen te wankelen, vandaar zijn bijnaam.

Wanneer Tura de meute wil volgen spreekt de bonenstaak hem aan:

'Hallo Paul, ik ben manager Isidoor Verhijgen, welke zijn je confectiematen?'

'Medium..' antwoordde Tura. 'Neem me niet kwalijk Isidoor, maar mijn naam is Tura, alleen mijn moeder noemt me Paul.' De bonenstaak knikt bedenkelijk en gebiedt Tura hem te volgen tot in de kleedkamers. Daar overhandigt hij Tura een pakketje vooroorlogse Poolse kledij en wijst hem een locker aan om er alles in te bergen, zodat er zeker niets kan ontvreemd worden:

'Hier is de sleutel van je locker. Verlies hem niet, een nieuwe kost je 100 euro, de prijs van een nieuw slot met sleutel.'

'Dank je Isidoor,' zei Tura beleefd, 'maar zeg eens, hoe wist je wie ik was toen je me daarnet voorstelde aan de collega's?'

'Uw dossier bevat een foto,' antwoordde de bonenstaak droogjes.

'Natuurlijk,' zei Tura, 'excuseer me voor mijn domme vraag.'

'Geen probleem hoor, dat is hier gangbaar,' zei de bonenstaak, 'en nu zal ik je even rondleiden in het bedrijf.'

De rondleiding.

De bonenstaak stapt snel, veel te snel voor Tura die gewoon is om maar wat rond te lummelen. Ze dalen de trap af en begeven zich naar de winkelruimte waar de andere collega's druk door elkaar staan te praten.

'Hier..' zei de bonenstaak, 'hier in de winkelruimte verzamelen we iedere morgen om negen uur. Sub Olga geeft dan iedereen zijn of haar dagtaak en tegen half tien moet iedereen aan het werk zijn, want dan gaan we open voor de klanten.'

'Je bedoelt met winkelruimte de winkel voor de klanten?' vroeg Tura nieuwsgierig.

'Wat anders? Wat zou het anders kunnen zijn?' sneerde de bonenstaak.

'Okay en wie of wat is dan die sub Olga?' vroeg Tura zalvend.

'Sub Olga, dat is een van de weinige subs die hier écht werken. Subs zijn de werkbegeleiders van de Ciklus, ze zijn uw rechtstreekse bazen. Ze geven je taken, lossen problemen op en zijn er om iedereen te helpen, oké?'

'Begrepen...' glimlachte Tura. Vervolgens ging de rondleiding verder tot in een magazijn waar opvallend stille mensen bezig zijn met het opvouwen van allerlei textiel.

'En in deze,' zei de bonenstaak, 'in deze afdeling werken mensen van de verstandelijk gehandicaptenorganisatie Werkzorg. Dat is een organisatie die ervoor zorgt dat mensen met een beperking ook aan de slag kunnen. Deze mensen staan onder psychologisch toezicht en moeten ongestoord kunnen werken. De afdeling is dan ook verboden voor iedereen die er niets te zoeken heeft.' Tura gaf zijn ogen de kost, een druk doende man trok zijn aandacht:

'Is dat de sub van deze afdeling?'

'Wie bedoel je?'

'Die man met zijn blauw hemd,' wees Tura.

'Inderdaad, dat is Marc Van Aarsschot, de oppersub van deze afdeling die we trouwens de textielafdeling of afgekort textiel noemen,' antwoordde de lange bonenstaak verveeld waarop de rondleiding in een

versneld tempo verder ging. Tura had zo zijn bedenkingen, een oppersub? Is dat hier een sekte of...?

Marc Van Aarsschot.

Status: 51 jaar, een meter vierenzeventig, 82 kilo, IQ 114.

Marc zijn door zichzelf verzonnen bijnaam is Max, wat hem volgens zichzelf een cooler imago zou moeten opleveren. Hij is getrouwd, komt uit de privésector, waar hij een soort manager was in een bedrijf dat pellets voor koeienstallen fabriceert. Marc was niet gelukkig en heeft er naar eigen zeggen een maandsalaris van 5.821 euro laten staan voor een job als oppersub bij de Ciklus, waar hij slechts 1.735 euro verdiend. Hij runt de afdeling textiel, een afdeling die autonoom functioneert onder de fiscale hoedanigheid van de Ciklus, en zo mee profiteert van sociale subsidies. Deze subsidies worden uitgekeerd omdat de afdeling textiel werk verschaft aan mentaal gehandicapten en mensen met een beperking. Hier kan Marc Van Aarsschot regeren, hier heerst de Max, en dat doet ie ook. Dagelijks worden de sukkelaars die onder zijn bewind werken brutaal tegen de muur gezet, het lijken wel gevangenen die gefusilleerd worden. Als een briesende führer stapt Marc dan heen weer, bevelen uitspuwend en eens zijn zelfverheerlijking ten top gedreven, kiest hij iemand uit. Deze ongelukkige wordt dan zijn persoonlijk manusje-van-alles van de dag. Marc zijn eerste luitenant is ondersub Paulus Lathouwers (29), een mollige voormalige padvinder die ter getuigenis daarvan nog steeds wollen kniekousen en scouts-bottines draagt. Paulus is niet erg spraakzaam en lacht zelden of nooit. Ook een andere ondersub, Kalinka Van Echelpoel (45), staat onder de Max zijn bewind. Zij is een uit de kluiten gewassen moedertje met in haar handtas een erelidkaart van de Geelse SM-club De Boetvaardige Echtgenoot en ze kan zich perfect vinden in haar rol als tweede luitenant van de Max.

Tura en Verhijgen passeren een magazijn waar een paar marginaal uitzierende mannen een uiterst zeldzaam en onbetaalbaar middeleeuws origineel orgel van Heinrich Andreas Contius aan het bewerken zijn met een voorhamer, dit is de afdeling afbraak. Ietwat verder passeren ze een houtatelier dat de toepasselijke naam schrijnwerkerij draagt, daarna volgt de afdeling naad & snit en nog ietsje verder verkennen ze een bufferzone waar mensen/klanten hun overtollige spullen komen afgeven: de poortzone. Deze zone grenst dan weer aan een groot magazijn met diverse goederen, dit magazijn noemt men het centraal magazijn. Hier ontdek je meubels, tafelbestek, borden, dvd's, boeken, cd's, speelgoed, grasmaaiers, video's, haardrogers et cetera. Je kunt het niet bedenken of het ligt er. Er komt veel te veel info op Tura af, de ongeduldige bonenstaak trekt nu flink door zonder nog ergens te pauzeren. Tja, dacht Tura, deze rondleiding zal mij niet veel slimmer maken, maar ik heb 18 maanden de tijd. Om af te sluiten brengen ze nog even een bezoekje aan de fietsstalling en de aanpalende twee grote parkings waarvan er een bestemd is voor het cliënteel, en een andere voor de werknemers. Naast de fietsenstalling is er nog een derde kleine overdekte parking, enkel de subs en enkele vooraanstaande bezoekers mogen er parkeren. Pal ernaast staat een grote metalen silo.

'Wat is dat voor iets, die ijzeren toren?' vroeg Tura benieuwd.

'Een ijzeren toren? Ah ja, dat is geloof ik nog een overgebleven graansilo van vroeger toen het hier nog een kunstmestfabriek was. Enfin, nu is het een leuke eyecatcher,' antwoordde de bonenstaak. 'Goed, nu heb je een klein idee van wat we hier doen. Begeef je naar de kleedkamers, kled je om en vraag aan de kassierster in de winkelruimte naar oppersub Olga, zij zal je aan het werk zetten.' Tura had nog wel enkele vraagjes, maar de bonenstaak draaide zich zonder te verpinken om en verdween.

Olga De Vocht.

Status: 35 jaar, een meter tachtig, 60 kilo, IQ 111.

Olga De Vocht heeft eindeloos lange slanke benen, een knap snoetje en ze is getrouwd met Pico Vandenborre alias de vleesklak van Itegem. Ze hebben een zoonje dat gezegend is met de naam Poseidon, Poseidon Vandenborre. Olga's functie bij de Ciklus is oppersub, haar stem lijkt als twee druppels water op die van zangeres Rihanna, haar uiterlijk minder. Olga was in een vroeger leven tandartsassistente tot ze haar C4 kreeg vanwege een gigantische maagzweer. Deze genereerde namelijk een walgelijk gore adem die echter niet in dank werd afgenomen door de tandarts en nog minder bij diens patiënten. Om haar ranzige adem te verdoezelen, snoepte Olga de ganse dag verfrissende muntjes, maar daar werd ze dan weer moddervet van. Het gevolg was een modern trendy dieet op basis van havermout en rauwe eieren. Helaas, daar was de stank weer. De misselijkmakende geur van rauwe eieren gemixt met het gistende havermout was onhoudbaar. Uiteindelijk ging ze te rade bij de Woensdrechtse alternatieve schijndokter Adhemar Fazantenpik. Deze had haar een zelfgekweekt medicijn voor zwaar chronische stinkbekken aangesmeerd, doch overmatige gebruik daarvan baarde opnieuw een kolossale maagzweer. Op dit eigenste moment volgt Olga een Zweeds dieet dat gebaseerd is op gekookte kattenpis dat, én goed voor haar vreselijke adem, én goed voor haar maagzweer zou zijn. Gelukkig kijken ze bij de Ciklus niet op een onappetijtelijke adem meer of minder, want 99 procent van het personeel heeft het namelijk zitten, een stinkadem. Ze hebben allemaal afgebroken tanden, abcessen, rotte tanden of vuile kunstgebitten, het is altijd wel wat. Olga De Vocht is gewoon een lekker ding, smerige adem of niet.

Na de rondleiding begeeft Tura zich opnieuw naar de kleedkamers. Hij ontdoet zich van zijn zwarte All-Star's, zijn 501 original jeans en zijn Diesel T-shirt. Met tegenzin transformeert hij zichzelf tot een Poolse gastarbeider en slentert naar de winkelruimte. Een wat oudere dame staat achter de kassa en knipoogt naar hem.

'Hey wondermooie dame,' zei Tura, 'weet jij soms waar ik oppersub Olga kan vinden?'

'Jij bent zeker die nieuwe..?' antwoordde de kassierster enigszins gevleid. 'Ga hier verder en achter de tweede deur links zit Olga, wel even kloppen voor je binnen gaat.'

'Bedankt mevrouw,' zei Tura beleefd.

'Geen dank en zeg maar Emmerance hé,' knipoogde de kassierster opnieuw.

Tura klopt op de deur en een zwoele sexy stem gebiedt hem

binnen te komen. Een grote mooie jonge vrouw kijkt hem aan:

'Hey, jij bent zeker Paul?'

'En jij bent Olga denk ik? Mijn naam is Tura, enkel mijn moeder noemt me Paul...dus zeg maar Tura.'

'Oké oké oké,' zei Olga enthousiast. 'Zeg eens, wat kan jij aan? We hebben hier echt geen werk voor operacomponisten.'

'Er zou toch een plaatsje vrij zijn in verband met cd's en dvd's?' vroeg Tura.

'Inderdaad, bij muziek & film, maar die job is nog niet vacant hoor,' antwoordde Olga.

'Of anders een bibliotheek-gerelateerde functie misschien? Jullie verkopen ook boeken zag ik net?' vroeg Tura voorzichtig.

'Dat klopt, maar die plaats is al bezet, gelieve nog even geduld te hebben. Volgende week is er bij muziek & film een reorganisatie voorzien en waarschijnlijk zullen we iemand extra moeten aanwerven. Dus, het komt allemaal wel goed,' antwoordde Olga.

'Prima...' zei Tura, 'zal ik dan alvast wat vooronderzoek doen? Zodat ik niet uit de lucht kom te vallen?'

'Volgende week pas hé?' lachte Olga. 'Ga nu maar naar het centraal magazijn en vraag naar Albert, hij zal je zolang wel iets te doen geven.'

'Iets te doen? Okay, we zullen wel zien,' zei Tura, 'alvast bedankt.'

Tura sloft door de winkelruimte en passeert er een openstaande deur. Een grote smalle neger van minstens twee meter lang kijkt Tura recht in de ogen. De Afrikaan draagt een veel te klein Pools werkpak en beweegt niet.

'Neem me niet kwalijk,' zei Tura, 'weet jij soms waar Albert is?'

'Die loopt ergens achterin het centraal magazijn,' antwoordde de zwarte argwanend. 'En wie wil dit weten?'

'Ik ben Tura, het is mijn eerste werkdag hier in de Ciklus.'

'Welkom,' zei de dubbele meter, 'mijn naam is Jock, alias den antenne. Kun je even wachten? Ondersub Albert is hier elke minuut, en ondertussen neem ik een bedrijfsfoto van u.'

'Een bedrijfsfoto?.. Geen probleem hoor, ik sta altijd goed op foto,' lachte Tura en ondertussen gaf hij zijn ogen de kost. Achter de rug van de lange neger stond een grote meubelkar met daarop een stel zeldzame Egg Chair's, een witte autoband, een tiental tuinkabouters, een e-bike van het merk Trek, drie windschermen voor op het strand en een kolenkachel. Een andere kar was dan weer gevuld met fietsonderdelen en klauwhamers. Kortom: te veel om op te noemen.

Jock Lemumba.

Status: 38 jaar, twee meter en drie hoog, 72 kilo, IQ 74.

Jock - alias den antenne - woont samen met drie andere Afrikanen in een minuscuul appartamentje. Jock is een artistieke neger en neemt van iedere werknemer een foto, hij wil namelijk dolgraag beroepsfotograaf worden. Hij gedraagt zich hautain, kleedt zich zoals een Parijse modegoeroe en verplaatst zich met een eerlijk gevonden mondaine omafiets. Bij de Ciklus gedraagt Jock zich als one of the guy's, doch het niet erkennen van zijn artistieke begaafheden door diezelfde guy's begint

hem stilletjes aan zijn voeten uit te hangen. Jock is ook artikel 60 en heeft nog zeven maanden te gaan, dan is hij geregulariseerd en kan hij volop genieten van een welverdiende werkloosheidsuitkering. Althans, zo ziet hij het toch. Jock werkt op de afdeling Brico. Hier vindt men tuinartikel-en, fietsen, sportartikelen, auto-onderdelen, gereedschap et cetera. Jock is nooit tevreden, er scheelt altijd wel iets aan de door de klanten binnengebrachte spullen. Maar hij houdt van zijn werk, hij neemt elk item onder de loep en plakt er vervolgens met de natte vinger een prijs op. Een hometrainer kost 25 euro, een IKEA tuinbankje waar de poten los van staan vijf euro, een vissersparaplu drie euro, een zak met golfstokken van het merk Callaway vier euro, noem maar op. Jock doet gewoon zijn zin, niemand die hem een duimbreed in de weg legt. Er bestaat nochtans een door de directie opgemaakt soort van tarievenboek met vooropgestelde verkoopprijzen, maar dat zijn louter richtlijnen. Jock werkt onder toezicht van ondersub Albert, die de hoofdverantwoordelijke is van deze Brico afdeling.

Terwijl Tura staat te wachten, passeren er verscheidene collega's, allemaal met dezelfde depressieve blik. Ze trekken en duwen aan grote rolcontainers waarin talloze spullen liggen, allemaal netjes nagekeken en bestemd voor de winkelruimte. Jock Lemumba heeft intussen een stereo-installatie uit een van de rolcontainers geritst en na wat aan de knopjes te prutsen, klinkt er plots een vette housebeat op de werkvloer. Tiens, denk Tura, het toezicht is hier alles behalve streng, gaat het er hier altijd zo gemoedelijk aan toe?

'Hey jij bent zeker de nieuwe?' Tura draait zich om en ziet een raar klein vinnig mannetje staan:

'Ja, mijn naam is Tura, jij bent Albert?'

Albert Goldschmidt.

Status: 50 jaar, een meter zesenzestig, 60 kilo, IQ 110.

Goldschmidt is een joodse Bulgaar met een verborgen verleden. Zijn bijnaam is de neus. Albert is een sportieve intelligente man, een linkse rakker, een echte vakbondsafgevaardigde. Zijn functie is ondersub bij de afdeling Brico. Hij is een allemansvriend, uw vakbondsman, teamleader, maar tegelijk ook informant/verrader bij de oppersubs. De neus is getrouwd met Johanna Golddigger, hij is vader van een omvangrijke kroost, voetballiefhebber en ex-speler bij FC Fiat, de voetbalploeg van de Fiat-fabriek in de buurt van Estée Lauder te Westerlo. In een vorig leven was hij hoofdboekhouder bij Fiat, maar werd na de nodige inkrimping van het bedrijf ontslagen wegens te veel. Bij de Ciklus is Albert een onmisbare pion in het dagelijks gebeuren. De neus is de enige die de marginale figuren in het gareel kan houden en tegelijkertijd de ganse boel dirigeert.

'Ja, ik ben sub Albert, aangenaam. Zeg eens, kun jij kasten demonteren of nog beter, monteren?'

'Kasten?' antwoordde Tura. 'Geen idee, het is maar dat ik eigenlijk specifiek gesolliciteerd heb naar een job in verband met cd's en dvd's. Hebben ze je niets gezegd dan?'

'Daar weet ik niks van,' zei Albert. 'Volg me maar, vandaag ga jij aan de slag met de meubeljongens.' Tura volgt Albert door allerlei gangen.

Ze stoppen bij een wat raar uitziend mannetje met een John Lennon-brillette:

'Dit is Tura,' zei Albert tegen het rare mannetje. 'En Tura, dit is Boudewijn.'

'Toch geen familie van Will Tura?' vroeg Boudewijn lachend.

'Nee toch niet, lijkt ik soms op hem?' gromde Tura. Boudewijn bekeek Tura aandachtig en antwoordde lachend:

'Nee, maar het had gekund hé? We hebben ook Manuel, de tweede enige echte doch nooit erkende zoon van de schoonbroer van de overbuur van professor Álvaro Morte hier werken. Hij staat soms bij Vic Boonen - geen familie van Tom, maar wél van de verre achterneef van Roger De Vlaeminck - te helpen aan de poort bij het uitsorteren van pas binnengebrachte goederen.'

'Enfin Boudewijn, help Tura door zijn eerste dag en morgen zien we wel weer verder,' zei Albert. Tura zuchtte en slenterde achter Boudewijn aan. Hij was het al kotsbeu, een lekkere espresso met een doos Leonidas Manon blancs erbij zou er wel ingaan. Nee, morgen komt hij niet meer terug, Simons moet maar een andere oplossing zoeken.

Boudewijn Wijns.

Status: 27 jaar, een meter vierenzeventig, 50 kilo, IQ 110.

John Lennon-brillette, bleke huidskleur, petje op, steeds goedgeluimd. Wijns was eerst ook een artikel 60-jongen, maar is ondertussen al zes maanden geregulariseerd als stempelaar en werkt momenteel als vrijwilliger twee dagen per week bij de Ciklus zodat den dop hem met rust laat. Hij is net als Albert een allemansvriend en helpt waar hij helpen kan. Hij doet zich dom voor, is een grapjas, maar heeft een IQ van 110. Boudewijn kent echt alles van pc's en informatica. Een lief heeft hij niet, de reden daarvan is ongekend. Hij is vrouw-vriendelijk, sociaal geëngageerd, communicatief en ziet er steeds pico bello uit. Hij volgt de bevelen van de subs blindelings op en ondergaat alles zonder tegenspartelingen. Negatief is dan weer dat hij geen figuurlijke ruggengraat heeft, steeds onpartijdig blijft en het conflict vermijdt. Maar als collegiale collega kun je geen betere vinden.

'Hey Tura, blij dat je hier bent,' zong Boudewijn. 'We moeten al direct aan de slag in de winkelruimte, verkochte kasten demonteren en klaarzetten voor transport naar de klanten.' Boudewijn's enthousiasme slaat echter niet aan bij Tura, maar het zij zo, het weze zo, het zal zo. Eens in de winkelruimte gekomen ontmoeten ze nog een neger. Hij lijkt als twee druppels water op de Amerikaanse acteur Morgan Freeman. Deze zwarte medemens is op een onorthodoxe manier een net verkochte joekel van een antieke Tibetaanse handgeschilderde kast aan het demonteren. Hij boenkt met een rubberen hamer op de deurstijlen alsof zijn leven ervan af hangt. De eeuwenoude verf, een samenstelling van zeldzame Chinese bergkristallen en zout dat gewonnen is uit Tibetaans monnikenzweet, breekt af en vliegt in het rond.

'Hey Caspar, lukt het een beetje?' roept Boudewijn lachend tegen de zwarte.

'Ja ja,' lacht de zwarte, 'kom maar helpen want de klant staat al een tijdje te wachten. En jij? Ben jij nieuw hier?'

'Ja en de naam is Tura, geen familie van,' anticeerde Tura.

'Mijn naam is Caspar, ook gene wijze.'

'Gene wijze?' vroeg Tura.

'De mensen associëren me met de drie wijzen hé? Balthazar, Melchior en Caspar,' lachte Caspar. Tura raapt nog een verloren ticketje van Sotheby's op, slaat een zucht en begint moedeloos mee te boeken.

Om 10:48h is er de eerste pauze.

Alle medewerkers begeven zich naar de refter om er te genieten van de wettelijk voorziene 12 minuten verpozing en gratis beschikbare dranken zoals koffie, thee, warme chocomelk, frisdrank en water. Nee, op dat gebied laat de Ciklus geen steken vallen. Eens boven in de refter gaat Boudewijn naar het aanpalende buitenterras; een smeltkroes van marginale rokers en boertige alleswetters. De met asbakken gevulde rokerstafels staan er strategisch onder een afdak, zodat de marginalen in weer en wind hun safjes kunnen roken. Tura besluit om binnen te blijven en de boel wat te observeren. Hij zet zich neer naast een grote tafel met als opschrift: ENKEL SUBS. Tura herkent ook gewone werknemers aan die tafel, ze zitten dicht bij de subs en luisteren aandachtig wat deze te vertellen hebben. Wanneer manager Isidoor Verhijgen een flauw grapje maakt, liggen deze werknemers geheid in een deuk. De hypocrisie spat er gewoon vanaf. Er volgt nog een lichte naschok op een aanvullend would be grapje van ondersub Geertrui.

Geertrui Van Belle.

Status: 53 jaar, een meter zestig, 54 kilo, IQ 89.

Deze schoolvos heeft lange grijze haren, ziekenfonds brilletje, wrat opzij de neus, grote goedkope valse borsten. Ze is ondersub in het naad & snit atelier en heeft een relatie met Joop den Tiet. Joop is een saaie ambtenaar en is helemaal haar type: groene Crocs, witte sokken, drie vierde roze broek tot net boven de enkels, smalle schouders, geitensik en een vleesklak. Langs de andere kant wordt er gefluisterd dat Geertrui wel eens een scheve schaats zou durven rijden.

Na de eerste pauze gaat Tura samen met Boudewijn gewoon verder met het demonteren van kasten. Af en toe passeert er een collega om grapjes te maken met Boudewijn, maar een helpend handje toesteken? Dat zit er niet in, in de Ciklus is het ieder voor zich. De voormiddag gaat er dan ook hemeltergend traag voorbij. Wanneer Tura ondersub Albert tegenkomt tijdens het versleuren van het originele Badminton Cabinet naar de afdeling afbraak, probeert hij nog info te winnen in verband met zijn beloofde functie bij muziek & film, helaas...

12:48h. Een schel signaal weergalmt door heel het gebouw.

Middagpauze! Tura weet niet vanwaar ze komen, langs alle kanten rennen er plots collega's naar de trap richting refter. Het lijkt wel een stampede uit een oude Buffalo Bill film. Met een badge in hun hand staan ze allemaal te drummen aan een scanner die hun komen en gaan registreert. Tura besluit om niet te volgen, als nieuwe werknemer heeft hij toch nog geen badge. Hij trekt snel zijn privé-jas aan en wandelt naar zijn BMW, hij zal wel ergens buitenshuis gaan eten. Het lunchpakket dat de blonde Gerlinde Alphenreus voor hem had klaargemaakt lag reeds in de vuilnisbak.

Wat verderop is er een frituur met de welluidende naam Smak Smak... er is zelfs parkeerplaats vlak voor de deur. Ja, een beetje chance in deze toch wel erg sombere dag is welkom. Tura besluit om daar te stoppen om er een frietje te gaan steken. Wanneer hij de frituur binnenstapt, is er nog geen enkele andere klant te bespeuren. Boven de toog hangt er een digitaal menubord dat steeds verspringt telkens Tura halfweg is met lezen. Een ietwat grijzende man staat frieten te bakken en vraagt ongeïnteresseerd wat Tura wenst:

'Puntzakje friet stoverij met mayo,' zei Tura, 'én een blikje Schwepes Indian Tonic Zero. Koud als het kan.'

'Puntzakken en tonic hebben we niet, maar wel bakjes en Coca-Cola Zero,' zei de friturist. 'Puntzakken zijn ouderwets en Schwepes is voor dikke nekken, en dikke nekken, die moeten we hier niet in Geel.' Okay, dacht Tura, typisch verzuurd gedrag van een gefrustreerde middenstander, waarschijnlijk leeft die man tegen zijn zin. Hij keek even ongeïnteresseerd rond en zei dan voorzichtig tegen de friturist:

'In orde. Ik ga hier aan het raam zitten, geef me maar een seintje wanneer het klaar is.' Hij wil de friturist absoluut niet tegenspreken, die verzuurde klootzak zou zomaar eens in zijn stoverij durven spuwen. Terwijl hij afwezig naar buiten tuurt, ziet Tura een zware man op een e-bike stoppen aan het frituur. De man draagt Poolse werkkledij, bestikt met het logo van de Ciklus. Godverdomme, denkt hij, een mens kan al geen frietje meer steken hier in Geel zonder met dat canaille geconfronteerd te worden. De zware man stapt de frituur binnen en wordt direct familiair aangesproken door de friturist:

'Hey Roderick, is alles oké?' De zware man - die Roderick blijkt te heten - kijkt even rond, ziet Tura zitten en zucht tegen de friturist:

'Daarnet nog wel Erik, daarnet nog wel, maar nu niet meer.'

'Dat begrijp ik hoor, maar ik kan mijn klanten ook niet kiezen in deze dagen van crisis hé?' zei de friturist die Erik bleek te noemen.

'Straks moet je nog bootvluchtelingen en Marokkanen toelaten ook,' sneerde Roderick. 'Geef mij maar een Coca-Cola Zero, een familiepak friet met een dubbele portie stoverij, vier porties mayo erop én een gratis Bicky Burger.'

'Een grátis Bicky Burger? Waarom zou jij een gratis Bicky Burger krijgen?' vroeg de friturist.

'Bicky Burger heeft toch een actie lopen via e-mail hé Erik? Ik heb gisteren toch ook een gratis Bicky Burger van je gehad??' antwoordde Roderick licht geïrriteerd.

'Preciés Roderick, jij hebt al een gratis Bicky Burger gekregen,' zei de friturist.

'Ja en nee,' zei Roderick, 'deze actie van Bicky gaat via iemands e-mailadres, niet over iemands naam. Ik heb meerdere e-mailadressen aangemaakt op verschillende namen, bijgevolg kan ik dus meerdere gratis Bicky Burgers krijgen. We gaan hier toch niet over zeveren Erik, nee toch Erik?' De friturist wil Roderick niet meer opponeren, hij zet Tura zijn bestelling klaar en roept:

'Een friet stoverij met mayo en een Coca-Cola Zero, 9 euro!' Tura staat recht:

'Kan het met Bancontact geregeld worden beste friturist? Of liever met een appje?'

'Bancontact? Aapje? Sorry aan die dikkenekken-zever doen wij niet mee. Ik wil binnen twee jaar niet failliet zijn hé,' antwoordde de friturist. Tura denkt er het zijne van, hij legt een briefje van tien euro op de glazen toog en haalt zijn bestelling af.

'Hier, uw wisselgeld,' zei de friturist.

'Laat maar zitten, ik zou je uiteindelijke faillissement niet op mijn geweten willen..Erik,' zei Tura droogjes.

'Erik?..Enkel mijn vrienden, mijn wijf en goede klanten mogen mij Erik noemen. Heb je dat goed verstaan?' gromde de verzuurde bitsig. Gecharmeerd door zoveel fijnbesnaardheid en gevoel voor klantenbinding gaat Tura rustig zitten. Hij haalt zijn iPhone 6s boven, opent de app van Nieuws Herentals en begint aan zijn middagmaal. Roderick laat zijn bestelling inpakken en beslist elders te gaan eten.

Roderick Van Damme.

Status: 45 jaar, een meter tachtig, 122 kilo, IQ 145.

Van Damme is single, racist tot in de kist, asociaal en hij heeft last van geveinsde epilepsieaanvallen. Daarnaast is hij diabeet, maar ondanks meerdere positieve tests blijft hij dit ontkennen. Zijn verslaving aan Bicky Burgers, Mello Cake's, frieten van frituur Smak Smak, Bifi worstjes en zuur beertjes doen er geen goed aan. Hij is ook een fervent 80ties fan en is gek op B-films met Jacky Chan, van wie hij een kassei van diens oprit in zijn bezit heeft. Roderick dweept met Baywatch en is gék op Miley Cyrus die hij reeds meerdere keren live is gaan bekijken in Las Vegas. Van Damme is een verre neef van Jean Claude Van Damme, maar loopt daar niet graag mee te koop. JCVD zou na een familiaal dispuut alle Van Damme's onterft hebben, bijgevolg ook Roderick. Het IQ van Roderick situeert zich mijlenver boven het IQ-gemiddelde van de doorsnee Ciklus medewerker, inclusief de subs, kader- en bestuursleden. Dit hoge IQ zorgt ervoor dat Roderick zich distantieert van de rest en zich zo een beetje profileert als de sociale paria van de Ciklus. Hij is er al vijf jaar in dienst en werkt als hoofdverantwoordelijke bij de immens populaire afdeling boeken. Het succes van deze afdeling is eigenlijk enkel en alleen de verdienste van Roderick. Voordien had hij achttien jaar als tax accountant bij LU Biscuits in Herentals gewerkt. Tot daar op een zeker moment een nieuw huisreglement roet in het eten gooide: de bedienden werden af en toe een paar uren tussen de arbeiders tewerkgesteld, dit om meer voeling te krijgen met wat er zich op de werkvloer afspeelt. Op een dag was het de beurt aan tax accountant Roderick. Zijn taak was de op de grond gevallen Cha Cha's die bestemd waren voor export naar de Aldi's van Zuid-Soedan - daar beter gekend als de Ach Ach's - terug op de lopende band te gooien. Wegens hygiënische redenen was het niet toegestaan deze zonder handschoenen op te rapen. Roderick voelde er zich te goed voor en kreeg het aan de stok met kaderlid Sven De Beukelaer. Een uit de hand gelopen discussie onttaarde in een vechtpartij waarbij De Beukelaer bijna verdrinkt in een aluminium vat met nog warme vloeibare Prince de Fourré vulling... De C4 was helaas onvermijdelijk.

Wanneer Tura na zijn pauze terugkeert naar de Ciklus, blijkt de parkeerplaats naast de versleten Mercedes nog steeds vrij te zijn. Terwijl hij uitstapt valt zijn oog op een openstaande schuifdeur, hij herkende deze

nog van zijn rondleiding. Dit is de ingang van de poortzone, de ingang voor klanten die iets komen deponeren. Tura besluit langs daar binnen te gaan en loopt Albert tegen het lijf:

'Helaba Tura, waar heb jij gezeten?'

'Ik ben een frietje gaan steken, en wat ik in mijn vrije tijd doe?.. Daar heb jij geen zaken mee,' antwoordde Tura.

'Dat is waar, maar de pauze duurt 28 minuten en geen 72,' zei Albert. 'Kom, volg me maar, ik heb nog een mooi aangepast werkje voor ongehoorzame ventjes zoals jij.' Dik tegen zijn zin slentert Tura achter Albert aan. Ze passeren opnieuw alle magazijnen en afdelingen tot ze in een vieze garage komen waar talloze vuile lavabo's en oude aangekoekte toiletten tegen de grond liggen.

'Wacht hier even, ik haal een emmer en zeep en dan mag je deze sanitaire artikelen allemaal tot nieuw poetsen,' lachte Albert.

'Doe dat zelf maar beste vriend,' antwoordde Tura. Hij draaide zich terug om en marcheerde met rasse schreden richting het kantoor van de bonenstaak. Nee dat was zijn pensioen niet waard, oude toiletten opkuisen in aftandse Poolse werkkledij? No way José. Onderweg kwam hij sub Olga tegen en vroeg haar of de bonenstaak nog aanwezig was..

'Nee, die is er niet meer, is er soms een probleem?' vroeg Olga.

'Het is te zeggen, ik kom hier niet om toiletten te schrobben. Er is mij een job bij muziek & film beloofd, en die Albert weet zagezegd van niks? Hij laat me ondertussen de vuilste klusjes opknappen, dat was de afspraak niet,' antwoordde Tura. 'En daarbij, hij moet er zich niet mee bemoeien als ik op de middag een frietje stoverij ga steken.'

'Ik zal mijn oor wel eens te luisteren leggen. Zeg eens, ken je iets van electro? Televisie's, stereo's en zo?' vroeg Olga.

'Natuurlijk,' antwoordde Tura, 'heb je soms werk in die sector?'

'Jos Verellen, de man die nu verantwoordelijk is voor de afdeling electro gaat volgend jaar met pensioen. Tegen die tijd moet er een vervanger klaarstaan, misschien kun je daar je weg zolang wel vinden?' vroeg Olga.

'Now we're talking,' antwoordde Tura.

'Komt voor de bakker,' lachte Olga. Een walm van rotte eieren dreef richting Tura's neusorgaan, wát een stinkadem heeft dat mens?'

Jos Verellen.

Status: 64 jaar, een meter drieënzeventig, 99 kilo, IQ van een demente slachtoffer. Verellen zijn bijnaam is den ellentrikker. Hij is getrouwd, twee keer vader en zes keer grootvader. Hij is een eigenwijze hersenloze dwaas die nooit de lagere school heeft afgemaakt. Zijn eerste job was klusjesman in het stadhuis van Laakdal waar hij de juiste bazen poepte om zo via via bij Electrabel als grondwerker te kunnen beginnen. Tegenslag alom, wanneer Electrabel later overgenomen werd door Suez France, kreeg hij zijn ontslag. Uiteindelijk heeft een aange trouwde roze nicht van hem ervoor kunnen zorgen dat hij een vast contract kreeg als hoofdverantwoordelijke elektronica bij de Ciklus. Ondanks 25 jaar putten graven bij Electrabel en vijf jaar elektronicaspecialist te spelen bij de Ciklus, kent Jos het verschil nog niet tussen licht en donker.

Ondertussen kuieren Olga en Tura richting afdeling electro. Deze

afdeling is een onderdeel van het centraal magazijn. Het is een deels afgesloten ruimte met aan de linkerkant een houten rommelbak gevuld met prullaria, en aan de rechterkant hangt een flatscreen waarop een dvd van FC De Kampioenen staat te spelen. Achteraan staat een smoezelig bureau met daarop een avondse PC. Aan dat bureau zit een wat oudere dikke man met een Playboy Magazine in zijn hand.

'Dag Jos,' zei Olga. 'Dit is Tura, hij heeft interesse in elektronica, hij is er misschien de juiste man naar om u eventueel op te volgen wanneer je volgend jaar met pensioen gaat. Wat denk je?' Jos gromde iets onverstaanbaars terug en ging gewoon verder met wat hij bezig was.

'Oké Jos? Dan laat ik Tura de rest van de week bij u werken,' en tot Tura: 'Jos zal je alles wel uitleggen,' en ze vertrok. Tura stond er ietwat ongemakkelijk bij daar die lompe Jos geen vin verroerde, niets zei en verder

deed alsof Tura lucht was. Hij nam een stoel en vroeg aan Jos:

'Zeg eens vriend, waar kunnen we hier ergens een espresso krijgen?'

'Boven in de refter, maar je mag geen drank mee naar de werkvloer nemen,' antwoordde lompe Jos.

'Ze kunnen hier mijn kloten kussen,' zei Tura. 'Ik ga een espresso halen, mét een koekje erbij, jij ook iets?'

'Nee, ik moet dienen bocht niet die ze hier koffie of espresso noemen.. Maar als je dan tóch gaat, breng dan voor mij een mok warm water mee, ik heb nog enkele zakjes thee liggen in de schuif van mijn bureau,' zei Jos. 'En vergeet die koekjes maar, die vervallen brol van hierboven is niet te vreten.' Tura slentert rustig naar boven richting refter. Halverwege de trap staat een dame met haar beide armen gespreid. Ze is zichzelf via de beide armleuningen naar boven aan het trekken. De dame in kwestie weegt zeker 250 kilo, haar zware borsten en dito buik hangen tot op haar knieën. Tura kan haar gewoonweg niet passeren en besluit om terug te keren:

'Zeg Jos, ik raak helemaal niet boven, er staat een mastodont van een dame dwars op de trap, ze blokkeert alles?'

'Ja,' antwoordde zure Jos, 'dat is Bertha Soep, onze soepkokkin.. Ze verplaatst zich enkel wanneer iedereen aan het werk is, anders staat heel de fabriek hier in de file op de trap, je zult moeten wachten tot ze boven is.' Tura legt er zich bij neer en besluit om mee naar FC De Kampioenen te kijken tot de volgende pauze. Echter, tijdens die twee minuten dat hij weg was, had Jos de dvd van FC De Kampioenen al ingeruild voor een dvd van Hustler Magazine, en al snel stonden er drie andere collega's waaronder Boudewijn likkebaardend mee te kijken.

'Hey Tura,' lachte Boudewijn.. 'Zó slecht hebben we het nog niet bij de Ciklus hé?' Waarop iedereen bulderend in de lach schiet. Nu wist hij het zeker, als het straks vijf uur is, gaat hij Hermans bellen. No way.. hier blijft hij niet... echt niet.

De derde pauze was een kopie van de andere pauzes: dezelfde meute, hetzelfde ritueel: safjes op het terras, aanschuiven bij de drankautomaat. De espresso uit dit apparaat verbaasde Tura nog het meest, een zes op tien. Hij nam een mok, vulde ze half met espresso en ging terug naar beneden om wat rond te neuzen in de winkelruimte. Terwijl hij met de

koffiemok in de hand de winkelruimte betreedt, komt er een brutale dame naar hem:

'Hey jij, je mag niet rondlopen met koffie in de winkelruimte, je moet boven in de refter koffie drinken, niet hier!'

'Neem me niet kwalijk, ' zei Tura. 'En wie ben jij wel dat jij bepaald wat ik in mijn pauze doe?'

'Mijn naam is Roza Van Schip, ik ben een sub en ik pik zulk gedrag niet van artikel 60-betweters!'

'Het blijft wel mijn pauze, mevrouw de onbeleefde sub,' zei Tura en hij zette zijn tocht met de espresso resoluut verder.

'Wat moeten de klanten wel niet denken als jij hier nota bene in je Ciklus- plunje door de winkelruimte loopt met een kop koffie in je hand?' brulde sub Roza hem nog achterna. Daar had die Roza wel een punt dacht Tura, hij keerde om en antwoordde op een rustige toon:

'Akkoord, mevrouw de sub, ik ga terug naar boven. Aanschouw het als een beginnersfoutje, het is namelijk mijn eerste werkdag hier.'

'Het is niet mevrouw de sub, maar Roza. En wat is uwe naam?'

'Tura, Paul Tura, géén familie van en je zegt gewoon Tura, niet Paul, enkel mijn moeder noemt me Paul.'

Roza Van Schip.

Status: 50 jaar, een meter vijftig, 107 kilo, IQ 83.

Ze is getrouwd met Polle Van Schip, parlevinker op de oude Kempische Vaart. Roza is vast in dienst en een van de eerste werknemers van de Ciklus. Haar job is sub, deze status heeft ze pas verworven na jarenlang aan de afwas te staan zwoegen. Ze is van het botte type, het type zonder diepgang dat naar de VMT en Niels De Gemeentezwemmer kijkt alsof het een religie is. Zoals de meeste loonslaven bij de Ciklus is Roza simpel van geest. Haar taak is toezicht houden op het reilen en zeilen in de winkelruimte.

Tura heeft geen zin om naar de refter te gaan en slentert met de espresso in zijn hand terug naar electro. Die stomme pauze duurt namelijk maar 12 minuten, de moeite niet om terug te keren naar de refter. Ondertussen staat Jos Verellen boven bij de drankautomaat aan te schuiven:

'En Jos, lukt het een beetje met Tura?'

'Ah Olga? Bwa, showgastje hé? Veel blabla, hij weet niets, maar dan ook niets af van electro. Och, ik hou hem wel een weekje bezig,' sneerde Jos.

'Probeer de kerk in het midden te houden Jos...jij bent tenslotte een cum laude gediplomeerde master in engineering sciences, en die arme man is maar een muzikantje, kan ik op je rekenen?' lachte Olga.

'Natuurlijk Olga,' antwoordde Verellen.

Intussen discussiëren FC De Kampioenen al terug en bekijkt Tura een A4-blad dat tegen de muur hangt. Het betreft een soort systeem te zijn om de net binnen- gebrachte elektrische spullen te inspecteren. Zo zou men de betreffende toestellen eerst moeten controleren op zichtbare schade, en wanneer ze nog in een commercieel aanvaardbare staat zijn, dient men ze uit te testen op eventuele kortsluitingen. Wanneer een toestel niet voldoet,

dan moet men de stroomkabel eraf knippen om het daarna in de Recupelbak te gooien. Echt uittesten wordt er nooit gedaan wegens onvoldoende kennis van.

'Hey knappe gast, ben jij den nieuwe ellentrieker?' Tura schrok en zag vier dames staan, alle vier gekleed in Poolse werkkledij. Ze bekeken hem met geile ogen alsof ze nog nooit een vent hadden gezien.

'Ja, ik ben nieuw hier en nee, ik ben niet de nieuwe elektricien en wie zijn jullie?'

'Wij zijn de enigen die hier écht werken!' riep een kleine dikke blondine met een kort opgeschoren haarsnit.

'En jullie hebben hier niks te zoeken!' brulde Jos die plots was teruggekeerd uit zijn toch wel zeer lange pauze.

'Joske Joske kalm blijven hé? Niet jaloers worden hé? We zijn maar aan het kennismaken,' lachte de gezette blondine. De vier dames maakten gierend van het lachen rechtsomkeer en verdwenen in het centraal magazijn.

'Wat voor werk doen die hier?' vroeg Tura aan Jos.

'Dat zijn de wijven van de afwas, ze worden ook wel eens de dikke Lolifanten genoemd,' antwoordde Jos.

De Lolifanten.

De Lolifanten is de naam van een vrouwenclubje dat instaat voor het afwassen van de pas binnengebrachte huisraad. Dit clubje bestaat uit random personen. Het maakt gewoon niet uit welke mensen er belanden, ze uitten zich tot een bende kwelende kakelkippen die allemaal een patent hebben op het warme water. De gesprekken gaan over mannen, kinderen, familie, geld, tumors, seks, gsm-operatoren en de collega's. De presidente van dit clubje is de flamboyante Lolo Colpaerts: 50 lentes, een meter zestig, 78 kilo, IQ 55. Ze is getrouwd en heeft een zoon en een dochter. Colpaerts is vast in dienst in de Ciklus, ze is steeds luidruchtig aanwezig en bovendien zwaar seksverslaafd. Haar man is Nero Van Gelder, ook een vaste in het Ciklus-gebeuren. Andere Lolifanten zijn onder meer de allochtone Fatima Kamal en de ook zwaar aan seksverslaafde, maar depressieve Bessy van de witte Lens. Bessy is 48 jaar, een meter tweeënzestig, 80 kilo, zonder IQ. Ze is vast in dienst, gescheiden en heeft twee kinderen die nog thuis in de caravan wonen. Bessy is geboren zonder hals, haar hoofd staat rechtstreeks op haar brede schouders en de geur van een vaginale infectie is nooit ver weg. Als goddelijk toemaatje heeft ze een buitengewone dikke met zweren geteisterde neus. Bessy en Fatima hebben dezelfde taken als Lolo.

Na het bekijken van nog een paar afleveringen van de Kampioenen trekt Jos zijn oude vuile jas aan:

'Het is genoeg geweest voor vandaag, ik ben ermee weg.' Tura bekeek zijn iPhone en zag dat het nog maar 16:30h was, dus nog 30 minuten te werken:

'Jos, het is nog maar half vijf, we zullen toch nog een aflevering van FC De Kampioenen moeten bekijken.'

'Doe wat je niet laten kan,' zei Jos, 'ik ben ermee weg.' Dat liet Tura zich geen twee keer zeggen en hij begaf zich naar de kleedkamers. Jos

van zijn kant ging gewoon naar buiten in zijn Pools plunje. Tura bekeek hem scheef en dacht er het zijne van, nee, zo zou hij niet onder de mensen durven komen. Het is natuurlijk wel gemakkelijk, je niet omkleden. Daar zou hij nog wel iets op moeten vinden. Wanneer Tura in de kleedkamers komt, blijken er nog mensen te zijn die vroeger naar huis gaan:

'Hebben jullie al gedaan met werken?'

'Ja hoor..' antwoordde een domme man met een glazen oog. 'Wij werken in de schrijnwerkerij en wij mogen vroeger stoppen omdat we met de bus naar huis moeten.'

'Ja en dan? Er zijn toch meerdere bussen in een uur?' vroeg Tura.

'Dat klopt..maar, die van Wechelderzande komt om vijf uur en om zes uur en het is al vijf minuten wandelen tot aan het station. Daarom mogen wij vroeger doorgaan anders moeten we een uur wachten en dat mag niet omdat wij mensen met een beperking zijn,' ratelde de man met het glazen oog.

'Een beperking? En zijn jullie allemaal van Wechelderzande?' vroeg Tura.

'Nee enkel Mick en ik. Mohammed en Ali niet, die profiteren gewoon om mee te glippen,' antwoordde de man met het glazen oog.

'En.. moeten jullie je dan niet uitloggen op die digitale tikklok beneden?' vroeg Tura aan Mohammed en Ali.

'Die scanner bedoel je..? Nee, dat doet Achmed voor ons, we hebben een beurtrol. Één iemand offert zich altijd op. We wisselen wekelijks, die stomme subs merken toch niks op,' schaterde Mohammed.

'En wie ben jij dan? Jij gaat toch ook vroeger door?' vroeg de man met het glazen oog.

'Ik ben Tura, geen familie van. Dit is mijn eerste dag hier en voor mij is dit een welgekomen vergissinkje, snappie? Zolang ik nog geen badge heb kan ik niet in- of uitloggen, dus voor mij voorlopig geen controle.'

'Dat is inderdaad gemakkelijk, enfin, mijn naam is Ronnie en die stille hier naast mij is de Mick. Wij staan beiden in de schrijnwerkerij en we zijn dan ook nog eens burens thuis in Wechelderzande, maar nu zijn we wel écht weg Tura want anders missen we onze bus.'

Mick en Ronnie.

Ronnie, status: 50 jaar, een meter achtenzeventig, 75 kilo, IQ 102.

Ronnie is ongehuwd, fan van The Rolling Stones en van Andy Warhol. Ronnie verloor zijn linkeroog tijdens het openen van een paraplu, sindsdien is hij autist geworden, althans volgens Ondigi, een gespecialiseerde firma in het vaststellen van autisme te Mechelen. Hij mag enkel nog werken als vrijwilliger en trekt voor de rest van de ziekekas. Ronnie heeft een vriendin die Conny noemt, maar zij is niet echt wat men kan noemen trouw in een relatie, maar dat weet Ronnie niet. De andere noemt Mick, status: 76 jaar, een meter zesenzeventig, 60 kilo, IQ 80. Mick is weduwnaar en is net als zijn spitsbroeder Ronnie ook innig fan van The Rolling Stones. Na het overlijden van zijn vrouw Eugenie vier jaar geleden is Mick zwaar depressief geworden. Niet zozeer door haar dood, maar door het feit dat hij niet weet waar Eugenie hun spaarcenten heeft begraven. Na half het Wechels bos te hebben omgeploegd, is hij opge-

pakt en krankzinnig verklaard door Ondigi, de gespecialiseerde firma in Mechelen. Ronnie leeft van de mutualiteit en geniet ook van het welgekomen vrijwilligersstatuut bij de Ciklus. Ronnie en Mick wonen recht tegenover elkaar in het bos van Wechelderzande en zijn onafscheidelijk.

Tura kleedt zich zeer snel om en maakt zich uit de voeten want hij hoort in de verte de stampede al afkomen. Eenmaal in zijn BMW grijpt hij naar zijn originele ivoren Ray Ban uit 1955. Eindelijk komt er een gevoel van thuiskomen over hem. Wat een gedoe is dat hier? Nog nooit meegemaakt, een écht gekkenhuis, in Geel nog wel, o ironie. Wanneer hij de ring opdraait richting Herentals, grijpt hij zijn iPhone 6s. Hij wil het nummer van Hermans intoetsen om deze hele zoi af te bellen. Hermans moet maar een andere oplossing te zoeken voor zijn pensioen. Maar iets weerhoudt hem, eigenlijk was het best amusant. Het is tenslotte maar 18 maanden of 396 dagen en nu nog maar 395? Hij stopt zijn iPhone terug weg, hij zou er nog eens over nadenken, maar wacht eens? Eureka! Hij gaat een opera schrijven, gebaseerd op zijn ervaringen in dit gekkenhuis. Briljant idee! Hij draait zijn stuur 180 graden om, richting de McDonald's op de Antwerpsesteenweg in Geel. Ja, dat heeft hij wel verdiend, twee vliegen in één klap: én zijn pensioen in orde én een nieuwe opera!

... ajuus lompe boerenkinkels !!

Hoofdstuk 3

De collega's.

Tura's oranje vintage radiowekker loopt af om 07:00h.

Vandaag is er geen Gerlinde Alphenreus aanwezig om zijn ontbijt te serveren. Hij had haar gisteravond een sms gestuurd met de boodschap dat hij even alleen wil zijn, dat hij moet recupereren van de eerste echte werkdag in zijn leven. Helemaal dumpen kan hij ze nog niet, de knappe blondine. Ze werkt namelijk bij de VADB, en daar kun je niet genoeg vrienden hebben. Na een klein ontbijt van drie espresso's en een appelflap van bakkerij de Mokus, besluit Tura om rustig door te rijden. Hij zou onderweg nog wel even stoppen bij de Panos om opnieuw een middagbezoek aan de Smak Smak te vermijden. Niet dat het slechte frieten waren - integendeel - maar vanwege de boertige bediening. Wanneer hij de oprit van de parking van de Ciklus wil oprijden, wordt deze verspert door een man met een fiets in zijn hand. Tura besluit niet te claxonneren en wacht rustig af. De man is zwaar in discussie met een oudere vrouw. Tura herkent hem als zijnde Roderick, de dwarse man die hij gisteren in frituur Smak Smak ontmoette. Hij draait het zijraampje van zijn BMW open om stiekem mee te luisteren. De discussiërende vrouw kent hij niet. Ze draagt een hoofddoek en is duidelijk van allochtone afkomst. Zij en Roderick roepen luid en zwaaien tomeloos met hun armen in het rond. Tot er plots een mannelijke allochtoon zich mee komt bemoeien. De mannelijke allochtoon blijkt de zoon te zijn van de vrouw met de hoofddoek en hij dreigt Roderick te slaan met een fietspomp. Roderick op zijn beurt roept dat hij er de wouten wil bij halen, de situatie dreigt te escaleren. Net als Tura wil uitstappen om te bemiddelen, stopt het incident. Roderick sloft richting overdekte fietsparking en de allochtonen rennen naar binnen. Tura parkeert zijn BMW, stapt uit en wandelt naar de fietsstalling, waar Roderick nog staat te prutsen aan zijn e-bike. Het ding heeft blijkbaar niet één maar meerdere fietsslotsen.

'En mijne beste vriend? Wat was er daarnet allemaal aan de hand?' vroeg Tura. Roderick antwoordt niet en doet alsof Tura lucht is. Toch een rare vent, denkt Tura. Hebben al die kerels hier een slag van de molen?

'Heleba mijnheer Tura,' klinkt het onverwacht. Tura draait zich om...het is de ranke slanke sub Olga.

'Ik heb voor u een nieuwe badge liggen op mijn bureau, als je even mee wilt doorlopen? Dan kun je meteen officieel inklokken,' zei Olga vrolijk.

'Super,' antwoordde Tura, 'ik loop gelijk met je mee.' Tura kan zijn ogen niet van haar afhouden. Met haar meter tachtig is Olga best een groot meisje en haar pronte ronde tieten mogen zéker gezien worden.

'Heb je er nooit aan gedacht om fotomodel te worden?' lachte Tura.

'Nee, maar zeg nooit nooit hé?' aldus de flirterige Olga.

'Je hebt er in elk geval het figuurtje én de uitstraling voor,' flirtte Tura terug.

'Misschien in een volgend leven?' lachte de ranke Olga. 'Maar in dit leven ben ik een braaf getrouwd meisje, huisje boompje kindjes én ik heb de job van m'n stoutste dromen.' Eenmaal binnen wacht de vrouw met de hoofddoek Olga op en spreekt haar direct aan:

'Sub Olga,' roept de hoofddoekdame, 'sub Olga, ik ben zonet op de parking lastig gevallen door dikke Roderick. Hij zeggen dat ik en mijn zoon stinken en vuile parasieten zijn. Wij hoeven dat niet te pikken!'

'Kalm, Fatima, kalm, wat is er precies gebeurd?' vroeg Olga.

'Ik kom rustig met mijn fiets de parking opgereden en ineens komt die dikke Roderick plots naar mij gevlogen en hij begint mij uit te schijten voor loopse moslimhoer!' zei de hoofddoekdame.

'Gevlogen?' lachte Olga. 'Rustig Fatima, ik zal het nodige doen, ga nu maar naar binnen.'

'Is goed sub Olga... ik ben al weg, maar doe astamblijft iets aan die dikzak!'

Fatima Kamal.

Status: 59 jaar, een meter vijftenzestig, 70 kilo, IQ 79.

Fatima is Marokkaanse, gehuwd met Adil en is vast in dienst. Ze is lid van de Lolifanten en staat in voor het afwassen en het prijzen van de binnengebrachte huisraad. Deze moslima woont al 31 jaar in België en draagt nog steeds een hoofddoek. Ze spreekt een aardig woordje Nederlands, is behoorlijk dominant en als de dingen niet gaan zoals ze wilt dat ze gaan, krijst ze de boel bij elkaar. Haar man Adil Kamal is een stokoude gecastreerde beroepsstempelaar en haar geadopteerde necrofiele zoon Yousef Kamal voldoet een gerechtelijk opgelegde werkstraf in de Ciklus. Ze voelt zich steeds gevisieerd en opgejaagd, wat niet altijd bevorderlijk voor de groepssfeer is.

'Tura, ik geef je die badge later wel, het is weer even rel hier,' lachte Olga. Tura lachte gezellig mee en ging zich omkleden. De mannenkleedkamer was druk bevolkt door zwaarmoedige collega's, allen met een depressieve blik. Het stonk er naar warme urine en goedkope deodorants. Dit is de laatste keer dat hij zich hier zal omkleden, echt wel. Een rare slungel kijkt ietwat zenuwachtig om zich heen. Het zweet staat op zijn voorhoofd, hij is duidelijk overstuurd. Tura schenkt er geen aandacht aan, hij moet immers op zoek gaan naar zijn locker. Na enkele sloten geprobeerd te hebben, lukt het hem uiteindelijk toch. Het is nummer 13. Een vaag teken, of...? Hij kleedt zich snel om, neemt zijn persoonlijke burgerkledij mee terug naar beneden en legt ze in zijn BMW. De overige veel te grote Poolse bodywarmers en T-shirts laat hij in zijn locker. Eens terug binnen staat collega Boudewijn hem op te wachten:

'Kom,' zei Boudewijn, 'elke ochtend om negen uur stipt moeten we klaarstaan in de winkelruimte. We krijgen daar onze dagtaken, ben je in vorm?' Nog voor Tura kan antwoorden horen ze een luide kreet. Enkele collega's komen in paniek van de trap gelopen:

'Hij is de helemaal morsdood, Vladimir is erg dood!' roept een kleine man met een veel te groot hoofd.

'Dood? Wie? Zal ik de hulpdiensten bellen?' riep Tura.

'Jij belt helemaal niets of niemand!' roept een oudere kleine man.

'En wie zegt dat?' vroeg Tura.

'Ik zeg dat.. En zolang ik hier baas ben, deel ik hier de lakens uit!' antwoordde de oudere kleine man.

'Akkoord,' zei Tura, 'ik dacht dat Isidoor Verhijgen hier de grote baas was.'

'Nou dat is hij niet alleen, en ga nu maar terug aan het werk!' riep de kleine oudere man.

'Ssst,' fluisterde Boudewijn tegen Tura, 'je kunt beter zwijgen tegen den kabouter. Hij is één van de vele directeuren hier en het ventje is namelijk zwaar gefrustreerd aangaande zijn lengte. Al helemaal not done is zijn toepasselijke naam en bijnaam.'

'Zijn lengte kan ik in komen, dat hij daar gefrustreerd over is, maar wat is er dan mis met zijn naam?' vroeg Tura benieuwd.

'Hij noemt Karel Bouter, K. Bouter heb je hem?' gniffelde Boudewijn.

'Zijn hier dan zoveel directeuren?' vroeg Tura.

'Zwijg stil,' zei Boudewijn, 'ze hebben er voor alle afdelingen een dozijn. De kabouter is een soort van financiële directeur, maarre, er is er maar één de grote baas en dat is de algemene directeur, dikke Jan, ne crème van ne vent. Helaas zien we die niet veel.'

'Die Karel Bouter is inderdaad een eikel,' zei Tura en ze gingen verder.

Wanneer ze terug in de winkelruimte staan, ziet Tura een andere oudere man haastig naar de trap lopen. Hij draagt een witte draagberrie.

'Wie is dat nu weer met die draagberrie?' vroeg Tura aan Boudewijn.

'Dat is de Louis... een van de twee oprichters van de Ciklus, maar dat verhaal vertel ik je later nog wel eens,' antwoordde Boudewijn. 'Hij is ook een eigenaar, de man met zo goed als alle aandelen hier.'

'Akkoord, maar even terugschakelen naar die dode, wordt daar geen dokter of zo bijgehaald?' vroeg Tura. 'Die man is tenslotte wel dood.'

'Dood of niet dood, wie zal het zeggen? De Louis zal het wel regelen, bemoei je er maar niet mee,' antwoordde Boudewijn. 'Kom we gaan aan het werk.'

Wanneer Tura terug bij electro aankomt, is Jos Verellen druk bezig. Er draait alweer een nieuwe aflevering van FC De Kampioenen, en er staat een overvolle rolcontainer met pas binnengebrachte spullen te wachten op nazicht.

'Hey Jos, zeg maar wat ik moet doen,' zuchtte Tura.

'Blijf zitten en kijk,' mompelde Jos. Hij nam een scheerapparaat uit de rolcontainer, knipte er gezwind de elektrische stroomdraad vanaf en dropte het zootje in de Recupel-bak.

'Wat is hier de bedoeling van?' vroeg Tura.

'Hier verdient de Ciklus niks aan, niemand koopt een versleten tweedehands scheerapparaat,' antwoordde de Jos. 'Dus, weg ermee.'

'En waarom knip je er dan de stroomdraad af?' vroeg Tura zich af.

'Dat is om te voorkomen dat sommige van onze collega's dit apparaat uit de Recupel-bak zouden gristen zonder ervoor te betalen, begrijp je?' antwoordde de Jos. Het volgende dat Jos van den hoop trok was een microgolfoven. Hij zet het apparaat op de werkbank, steekt de stekker in het stopcontact en draait brutaal aan de knoppen. De microgolfoven blijkt een raar geluid te produceren en stinkt als een vrachtwagen van het vilbeluik. Jos opent het zwartgeblakerde deurtje en zegt:

'Neem een natte handdoek en kuis dat wat uit.' Tura bekeek de binnenkant van de microgolfoven en gooide het deurtje onmiddellijk terug dicht. Het rottende karkas van een ontplofte kip ontsierde de gehele binnenkant.

'Zeg... ik ben uw kuisvrouw niet hé makker?' zei Tura. 'Hier begin ik niet aan. Daarbij, binnen twee dagen ga ik naar de afdeling muziek & film, dus trek uwe plan en doe het zelf Joske.' Verellen die in zijn hele lange leven nog nooit zo werd tegengesproken, hoorde het in Keulen donderen. Hij bekeek het toestel en plakte er een prijskaartje van 35 euro op.

'Je gaat dit vuil stinkend apparaat toch zó niet in de winkel zetten?' vroeg Tura verbaasd.

'Jij moet zwijgen meneertje Tura. Ik ben hier baas bij electro, jij hebt hier niks in de pap te brokken, begrijp je?' sneerde Verellen. Tura draaide met zijn ogen, nam zijn iPhone 6s en pleegde nog wat telefoontjes. Na zeker een dik half uur rondbellen besloot hij om boven in de refter een espresso te gaan halen:

'Jos, ik ga een espressootje halen, moet ik voor u ook iets meebrengen?' Verellen zweeg. Hij had ondertussen drie nog nieuw in de verpakking zittende Thermomixen, een gloednieuwe Dyson XJ8V11 Absolute Pro stofzuiger en een designlamp van het merk Bocci in de vuilnisbak gepleurd. Dan niet, denkt Tura bij zichzelf en hij neemt de trap naar de refter. Halverwege wordt hij opnieuw opgehouden door Bertha Soep die zich tergend traag naar boven sleept. Deze keer zet ze zich wel opzij om hem te laten passeren:

'Hallo Bertha, ik ben Tura. Alles goed daar?' Bertha staart halsstarrig naar de grond, ze laat een luide scheet en antwoordt niet.

'Aangenaam,' zei Tura en spurt naar boven. In de refter staat een jonge man, een twintiger, af te wassen. Hij draagt een rastakapsel en wordt zichtbaar zenuwachtig wanneer Tura aan de drankautomaat komt te staan:

'Helaba, alles kits?' vroeg Tura.

'Ja ja, afwassen hé hé,' stotterde het rastakapsel.

'Ik ben Tura, ik ben nieuw hier en wie ben jij?' vroeg Tura.

'Ha Will Tura? Ik ben Garry Tegenbals, maar ze ze noemen mij d de tirette,' schaterde den tirette. 'Het het is nog geen pauze hé klootzak Will Tura, dus jij jij mag nog nog geen koffie nemen. Dat mogen alleen maar de kutbazen en de stro strontsubs.'

'Maar, ik ben een nieuwe kutbaas, een undercoverbaas. Ik kom jullie achttien maanden lang observeren hé,' grapte Tura terug.

'Oei sorry meneer de klootzak TuaTura, mijn excuses,' stotterde den tirette opnieuw.

Garry Tegenbals.

Status 28 jaar, een meter zeventig, zeventig kilo, IQ 60.

Garry is vrijgezel en vast in dienst. Zijn bijnaam is den tirette. Deze naam is afgeleid van Tourette, één van de ziektes waar Garry last van heeft. Garry heeft frequent epilepsieaanvallen, hij stottert, is autistisch en extreem zenuwachtig. Zijn job is manusje-van-alles in de refter en hij is in de leer bij Bertha Soep om indien ooit nodig, zelf soep te kunnen koken. Door de ziekte van Tourette is het onmogelijk Garry te laten functioneren op de werkvloer daar hij steeds compulsief zijn collega's. Wanneer